

UNARCLUB

**SVĚŽÍ
VÁNEK
(ROMÁN)
[2]**

Na východě Čech je jedna z mnoha zcela obyčejných zdravotnických škol. A pilně se v ní studuje. Žákyně a zřídka kdy snad někdy i možná také žáci se učí anatomii, somatologii a další velmi náročné předměty, z nichž zvláště některé byly našimi chlebodárci bezmála tři čtvrtě století opomíjeny. A proto Unarclub pověřil své roboty, aby provedli o tom napsání románu v pěti sešitech. Tak se před námi objevuje osud dcery sportovního lékaře a dvojice jejich stejně krásných vrstevnic - spolupracovnic Filipa Baliny. Jestliže on je skutečný odborník, znamená to, že tyto dívky jsou pro zdravotnictví ztracené?

Jeho dcera jím v tom nepomůže. Udělá to ale někdo jiný? Kdo by se chtěl denně otravovat se zkumavkami a vařit mu kávu?

Chce to spoustu nervů a volný čas, který vám nikdo nemá právo vzít.

SVĚŽÍ VÁNEK je pokusem o první skutečně trapný román v rudolfinském stylu. Nádherné hrdinky se ocitají v různých nepříjemných situacích, jimž ale čelí přirozeným půvabem a jemným humorem. Tak jako vy.

představovala, ale nechtěla ho tím nijak trápit, proto sama navrhla:

-Hm, víš co, tak radši půjdem, ne? On Ludvík dozajista najde cestu sám, co?

Na tu větu čekám snad věčnost, pomyslel si Honza. Radostně vzal Lenku kolem ramen a oba jako na povel vyšli levou nohou směrem k domu její babičky.

Až ven musel být slyšet křik, který proudil z jeviště. To Beda řouchal, ještě se slzami v očích, doslova jako šílenec pobíhal po pódiu a vztekle na všechny a na všechno nadával:

-Vy debilové magorští, kterej z vás tam dal tak debilně tu tyčku? Je se tady na to můžu klidně..., když mám kolem sebe partu přinejmenším imbecilů, kteří zabíjejí své kámoše!

Nikdo z kluků nebyl na jeho slova schopen odpovědět. Všichni jen se sklopěnýma očima postávali v rozích jeviště a snažili se o to, aby nepřišli Bedovi pod ránu. Ten totiž mimo nadávek navíc nepříčetně mlátil onu osudnou tyčí do žebříku, který mu byl záchranou, jako by mu neměl být za co vděčný.

-To ty za to můžeš, obořil se zle na Zápropravského, jehož si prostě vybral jen proto, že bohužel stále stál u řídícího pultu, což bylo místo nejméně vzdálené od epicentra, z nějž nadále létały blesky v podobě Bedových ostrých výrazů obličeje a kusů příšek, odštěpených údery tyče od nyní již chátrajícího žebříku-zachránce.

Když se Beda vyzvukal, sebral ze země svůj rybí nos z masky tuňáka a odloudal se do šatny. Tam si sednul k zrcadlu a noční dobu civěl před sebe na všechny věci na stole. Vypatlaná lícidla.

Kluci pak chvíli ještě uklizeli v sále, ale potom se už nikomu do ničeho nechtělo a zbytek si nechali na ráno. Cestou z jeviště se stavili v šatně.

Našli tam Bedu řouchala, už převlečeného a umytého, se sodovkou v ruce, tuňákom a sbalenou taškou na opěradle. Zvedl k nim oči, hořce se usmál a tiše si posteskal:

-Já vím, já jsem idiot, sorry... Kluci věděli, že už to všechno zase bude brzo dobrý, a tak si sbalili své saky paky, zamkli to tam všechno a Pavel řekl, co kdyby si zašli na něco lepšího, a Beda tu svou sodovku hodil přes plot někam do trávy a taky už se smál a kluci si začali zpívat, i když bylo už skoro jedenáct.

-Tak se měj fajn, řekl tiše Honza Lence před vraty babičina domu.

-Ty taky. A hezky se vyspi, zasmála se na něj a vlepila mu krásnou sladkou pusu.

-Tak zítra, mával na ni ještě Honza z dálky. Pak se otočil a odešel do tmy.

Lenka se za ním dívala, dokud úplně nezmizel, a potom ještě chvilku, usmívala se a cítila se nesmírně šťastná. Pak jen tak přejela rukou přes dřevěný trám vrat a co nejtřešejí vklouzla dovnitř. Vysoko nad jejich rozloučením zářil stříbrný podzimní měsíc.

Kluci seděli teď v baru NOVÁ VLNA, úplně v levém zadním koutě. Pavlové usrkávali kolu a ostatní měli před sebou každý po sklenici bílého. Tomáš ještě cosi doobjednával přímo u pultu.

-No ně, vždyť to nemá cenu, už se s tím furt neštvěte. To je snad jedno, kdo za to může, ne? snažil se to ukončit druhý Pavel.

-Je to fakt, přitakal mu Beda. Ale kluky rozhovor očividně bavil, vlastně jim vůbec už nešlo o nějakou pravdu, ale prostě se takhle hrozně rádi o něčem dohadovali. Frančesko gestikuloval přes stůl směrem k Pavlům:

-No ně, ale kdybych to neohlásil, tak co? Byl by to konec a co?

-Lidi by byli spokojený, my taky..., opáčil mu první Pavel. Konečně se ke stolu vrátil i Tomáš.

-Jo? Ale co by to bylo za spokojenosť, když jsme to chtěli vlastně úplně jinak?

Přisunul si židlí a hmátl po cigaretách, které ležely uprostřed stolu.

-No a?, zvedl hlas Frančesko. -Myslíš, že by to nemělo cenu? Tomáš si připálil od tuňáka, který teď seděl vedle něj.

-Představ si, pokračoval Frančesko, -že by třeba, já nevím, nějaký malíř namaloval něco, ale nějak by to ale podělal. Prostě by s tím nemohl být spokojený. Rozhlédl se kolem sebe, protože dost křičel. -Nebo takhle, jo? On by na to třeba něco vylil, nebo, dítě: Nějaký děčko by mu tam prostě přimalovalo nějakou blbost. No a teď by se to ale někomu šíleně líbilo. Ale až s tou blbostí, nebo s tím flekem, chápěš, jo?

Tomáš i Pavel přikývli. Usmáli se na sebe.

-A teď, mělo by to cenu? Frančesko udělal významnou pomlku. Beda mu odpověděl:

-No jasně, že mělo, ty vole, to je jasny.

-I když ten malíř s tím nesouhlasil?, rýpnul si Frančesko.

-Ale jasně, přikývl Beda.

Ted se do toho vložil i druhý Pavel:

-No, já bych věděl ještě o něčem takovým. Podobným. Představte si, že by, neberte to, jako že chci navozovat nějaký téma, zase, ale představte si, že by někdo, já nevím, třeba klidně Zapy napsal, jenom tak z hecu, perfektní básničku do křesťanského časopisu. Ono by mu prd záleželo na tom, o čem by psal, prostě by to z prdele udělal, chtěl by si to vyzkoušet. A ona by ta básnička byla vážně tak dobrá, že by prostě osloivila nějaký lid. Třeba i přesvědčila o něčem, jo? A teď, jak se na to koukal? Totiž, morálně je to vlastně divný, že jo...

Zápravský ho přerušil:

-Proč? Ně, já nevím proč?! Když to těm lidem tu radost udělálo, tak s tím jeho osobní morálka nemá co dělat.

-No jo..., namítl Pavel,ale copak teda existujou různý morálky? Jako, že nad tou jeho je ještě pak nějaká další, taková... kontextová, nebo jaká? Přiležitostní? Která funguje jenom z hlediska něčeho jiného?

-Nebo někoho..., přidal se Beda. Pavel se na něj otočil, myslil si že bude ještě nějak pokračovat, pak se znova obrátil ke klukům. Frančesko ztišil hlas:

-No ně, to je jasný. Morálka by měla být jenom jedna.

-Měla by?, chytil ho za slovíčko Pavel.

-No ně, usmál se Frančesko a dopil svou sklenici. -JE jenom jedna.

Ko stolu se plavně přitočil slizoun s něčím pod velkou mísou. Bylo to asi něco, co objednal Tomáš tajně u pultu.

Nadzvedl porcelánovou misu s emblémem NOVÉ VLNY a všem okolo stolu dal přivonět. Valící se vůně a páry za několik okamžiků odhalily na tácu dvě nazlátlá těla krevet. Vypadalo to, jako by je

moře rozpáleného oleje vyvrhlo na břehy z rýže, ve které se chaoticky nacházely kousky zeleniny a ovoce. Tuňák se smutně podíval na Bedu.

-Tak to si dám líbit!, neudržel se Pavel.

Všichni se na něj zle podívali, aby nerušil. Slizoun totiž postavil tíc doprostřed stolu a začal pokrm rozdělovat na talíře. Bral je z kuchyňského vozíku a zaplňoval kopečky rýže a kusy krevet. Mezitím jeho kolega přinesl ve stříbrné mísě nahnědlou omáčku, na jejíž hladině plavalý snítky petržele, tou potom dodával jídlu na talířích definitivní podobu, v které je kladl před každého z chlapců. Ti už netrpělivě rozmetávali ubrousky se zabalenými příbory, jenom Pavel s tím počkal do odchodu slizounů.

Dali se do jídla. Za tu dobu, co jedli, spolu skoro nemluvili, a když už se k tomu někdo odhodlal, šlo jenom o nesmělou prosbu o sůl nebo nějaké koření.

Malá muška se vznesla z jejich stolu až k barovému pultu a tam spadla do pítí ve sklenici jednoho z osamělých postarších mužů. Každý z nich tu trávil svůj čas v marném doufání, že se tady objeví žena, kterou by po všech těch zklamáních mohli ještě milovat. Nebýt alkoholu, už by to byli dávno vzdali.

-Skvělý, skvělý to bylo!, prohlásil Beda o jídle. - Skoro jsem při tom zapomněl na to, jak se mi strachem klepaly kolena! Všichni se zasmáli, a aniž by je k tomu někdo vybídl, pozvedli sklenice k přípitku.

-Tak na to, že jsme tady!, řekl Frančesko a koly a vína mizely v hrdlech divadelníků.

Druhý Pavel se vrátil k tématu rozhovoru:

-Mě ještě napadla taková modifikace toho problému. Zapy napíše jenom ze srändy křesťanskou básničku. A najdou se lidé, kteřejm se to líbí, je ale samozřejmě morálně sporný, jestli měl právo to udělat. A teď si představte, že by za nějakou dobu... konvertoval...

Frančesko si upravil límec u košile a zasmál se:

-Teď jsi na to kápl! Zkrátka to vůbec není problém morální, není přeci možný, aby se pohled na dílo měnil podle toho, v jakém stavu je myšlení autora.

-Aurora..., souhlasně přikyvoval Beda a popíjel bílé víno. Byl mu protivný namodralý cigaretový dým, který se nad jejich stolem rozhostil znova, jakmile dojedli. - Nemohli byste aspoň na chvíli přestat hulit?

-Ááá, náš nekuřák!, zazpíval Frančesko slova z jedné písni a típl cigaretu o dno popelníku. Ostatní ho vcelku neochotně následovali. Tomáš promluvil:

-Jenomže to není tak jednoznačný. Naše mínění o díle se sice může měnit se stavem autora, ale ten morální problém autor-dílo, ten problém pořád zůstává. Pravda je, že se to ale netýká vztahu dílo-pozorovatel.

Pavel měl na jazyku totéž, takže řekl jen:

-Přesně, přesně...

Druhý Pavel dodal, aniž zvedl hlavu od výšivky na ubrusu, po které přejížděl prstem:

-Tohle se mi nezdá. Asi by bylo lepší, aby se pozorovali o autora nezájimal, tedy aby to, co o něm ví, nemělo vliv na repreceji jeho díla... Jenomže, když si to tak uvědomíte, na každého tohle vliv má.

Beda se konečně taky zapojil do hovoru:

-Zdá se mi, že tohle nějak souvisí...

Vrznutí vstupních dveří a následovné nasměrování všech očí k nim, mu přetrhlo větu. V místnosti baru se objevila Naďa Houdková

s nějakou ženou. Beda je pozdravil a ostatní u stolu je následovali. Obě zamířily k baru a něco si objednaly. Muži u pultu je sledovali.

Beda se sice Nadi chtěl zeptat, co si o jejich TECHNOJEMU myslí, ale věděl moc dobře, že k tomu není vhodná příležitost, odvrátil tedy hlavu a pokračoval:

-Mám za to, že ten fakt, že na pozorovatele má vliv i informace o autorovi díla má svou roli i v postmoderních věcech. Tam se ale pracuje s tím, že dílo má svůj smysl teprve tehdy, když k němu známe bližší informace. Řekl bych, že je to vlastně... odvozený umění.

Do hovoru se vložil Pavel:

-To myslíš, třeba ten objekt se záchodovejma mísama a velikou fotkou sešly ženský, kterej ti připadá hrozně pitomej a až teprve, když se dozvídš, že ta ženská je Marilyn Monroe, má to děsnou a možná i děsivou hloubku?

-Jo, třeba něco takovýho, řekl Beda radostně, neboť ho konečně někdo pochopil, když mluvil o umění tak nějak teoreticky.

-Ale tohle funguje i v literatuře, upoutal na sebe pozornost Tomáš. -Je třeba úplně normální, skoro idiotská povídka, ale jako hrdinové jsou tam známí lidé... v jedný takový Paul Newman ucpe záchodovou misu, neví co s tím, nakonec tam nalije kyselinu, která v bytě pod ním rozežere Fossovi scénář jeho filmu a on se proto neseznámí se svou druhou ženou! Kdyby tam ty jména nebyly, nestojí to za nic, ale když tam jsou, vypadá to tak trochu hodnověrně, jakoby autenticky. Budeme platit!

A zatímco Tomáš čekal na vyúčtování, ostatní už byli u věšáků a oblékali si bundy. Počkali na něj a společně vyšli ven. Beda pozdravil Nádu a zavřel za sebou dveře.

-To, že umělecký dílo nemá hodnotu samo o sobě, ale dostává ji teprve s informacemi, který se o něm, či o jeho autorovi dovdáme, ovšem znamená, že je to úplně něco jiného, než bylo umění ještě v době moderny, vlastně se to vůbec nedá srovnávat.

Druhý Pavel lehce našlapoval a pohyboval se po samém kraji chodníku.

-Já bych řekl, že vznikají nějaký zástupný archetypy, podivný modely, přístupný ovšem pouze týhle době, řekl. -U Othella třeba víte o co jde, páč je to literární postava a použije-li ji v literatuře, je to úplně v pořádku. Ale když tam dáte kupříkladu Clintonu, nikdo z umělecky literatury nemůže vědět, co ten chlap kdy udělal, nebo jak vypadal. Počítá se se znalostma z oborů mimo literaturu. Chci vidět, co nám na to řeknou za sto let.

Černě natřená tlama tlamy pětici chlapců pohltila a oblízla se. A muž u pultu mušku vylovil, na prst položil a dechem osušil.

≡

III

Nedělní ráno. Blamžík se vysoukal zpod peřiny a dopotácel se, s očima ještě zlepšenýma spánkem, na záchod. Chvíli čural, zurčený naziatlého proudu se otevřenými dveřmi šířilo po celém domě. Pak šel po schodech dolů do kuchyně, mnul si tvář a snažil se nasadit co nejoptimističtější úsměv. Na kuchyňském stole našel papírový sáček se vzkazem: Honzíku, jeli jsme do Chytíl za letou, vrátíme se k večeři. K snídani si námáž rohlík nebo chleba, oběd máš v bílém kastrólu na lednici, na večeři už tady budeme. Ahoj, máma.

To mi to nemohli říct dřív? Jsem tady poslední, komu se něco řekne, uvažoval. Ještě že nemusím jet s ním! To by bylo utrpení. Teta je snad nejotrávnější tvor pod sluncem, ptá se pořád na sport, na to, jak se posiluje, co je to stoj spalný, jak se dělájí sklapovací, nuda a děs!

No, takže teď budu doma sám, vlastně můžu jít za Lenkou. Náladu se mu začala rapidně zlepšovat, když si na ni vzpomněl.

A nebo... Lenka by přece klidně mohla přijít k nám, nikdy u nás nebyla! Těžko by mohl zapřít, že bezprostředně s nápadem, že by Lenka mohla být u nich, mu v hlavě vyvstala ještě jedna myšlenka. Ideální příležitost k milování! Lekl se toho, že ho to napadlo.

Namazal si chleba máslem a smelanovým syrem a vrátil se s ním do svého pokoje, kde si svlékl pyžamo. Co nejrychleji se oblékl. Černé tričko, slipy, běžové manšestráky, tmavě modré ponožky. Přikusoval něco jiného a zapíjel to vodou z konvice.

Zamkl venkovní dveře a v šusťákové bundě a teniskách se objevil na chodníku. Zamířil do solta paděsát metrů vzdálené telefonní budky.

Někdo zrovna telefonoval, takže Honza Blamžík neměl důvod spěchat, spíš uvažoval, co jeho návrhu řekne Lenka. Bude souhlasit? Musím na to nějak diplomaticky. Snad kdybych zavolal, že mi něco je, ať přijde ona za mnou, o tom, že rodiče s bráhou jsou pryč, bych samozřejmě nemluvil. To je ale pěkný svinstvo, tohle přece nemůžu udělat!

Starší žena právě opustila prostor budky a zamířila jinam. Honza v kapsě dlouho lovil minci. Teprve, když ji našel, mohl ji s ulehčením vhodit do příslušného otvoru přístroje. To už držel sluchátko v ruce a vytáčel číslo.

Dlouho se ozývalo zvonění, které ovšem nikdo nechtěl přerušit zvednutím. Už chtěl zavěsit, když se nečekaně ozval Luciin rozespalý hlas.

-Prosím.

Honza ji požádal, aby mu zavolala Lenku. Lucie souhlasila a skutečně Lenku přivolala.

-Prosím, kdo je?, ozval se hlas Honzovy milované dívky.

-Honza, ahoj. Volám ti, protože..., hlas se mu zadral a nemohl přes ta slova dál. Chtěl říct, že ho bolí v krku, ať za ním přijde, ale nemohl. Zrudl a blekotal:

-...viš, já... jestli se dneska uvidíme, volám...

-No, vždyť jsme se včera domlouvali, že se za mnou ve dvě stavíš. Nebo se snad něco změnilo?, divila se Lenka.

-Ne, vlastně ne. Já si to neuvědomil..., vypravil ze sebe Honza, -takže já se stavím, jak jsem se dohodli, čau.

-Ahoj, odpověděla Lenka rozpačitě a položila sluchátko.

Honza byl rád, že už to má za sebou. Já jsem takovej idiot, říkal si. Vždyť jsem jí to mohl říct normálně a ne se takhle blbě vytáčet. Mohl jsem jí povědět, hele Lenko, podívej, situace je taková a taková, vždyť je to normální, nic nějak zvláštního, že jo?

Během chvílky dorazil domů. Opět ho zalila radost, že je doma úplně sám, ale tentokrát to nebylo kvůli Lence. Už jako malý kluk mívá takový divně příjemný pocit, když věděl, že kromě něj v celém bytě opravdu nikdo nezbyl. Vždy cítil absolutní volnost, nemusel se obávat nenadálých připomínek z úst rodičů, nebo toho, že mu mladší bratr sebere nějakou z oblíbených hraček.

Nyní se cítil velice podobně jako tenkrát, jen s tím rozdílem, že případné připomínky by teď byly více očekávatele a sem tam nějakou tu hračku by nejspíš klidně ozelel.

Záhy dostal nápad, že by mohl zkousit zavolat Lenku ještě jednou a vše upravit na správnou míru. Od myšlenky nebylo daleko k činu, takže za chvíli už Honza stojí v telefonní budce a vytáčí stejně číslo jako před chvílí.

Ve sluchátku se opět ozval Luciin, již méně rozespalý, hlas.

-Prosím, kdo je tam?

-Ahoj Lucko, to jsem zase já, Honza. Hele, ty máš snad u toho telefonu postel, nebo co, snažil se zavtipkovat.

-Tos uhodl. Jak to děláš, ty dedektive? Já totiž spím v kuchyni.

Ta mě zpražila, pomyslel si, ale ve svém hlase to nedal ani trochu najevo, aspoň se tak domníval.

-A není tam někde blízko Lenka? Potřeboval bych s ní mluvit, víš?

Lucka si hned uvědomila, že Lenka zas tak blízko není, ale odpočívala Honzovi, že mu ji předá. Vystartovala z kuchyně, proběhla chodbou až na její konec, kde otevřela staré dřevěné dveře vedoucí do sklepa, seběhla asi pět schodů a nahlas zavolala:

-Lení! Nech těch jablek, máš na drátě Honzu!

Lenka sice úplně přesně nerozuměla, ale protože byla naučená na každé zavolání se přinejmenším ozvat, rovnou vyběhla nahoru. V tom temném sklepě se mi stejně moc nelíbilo, štěstí, že mě z něj někdo vyláhnul, napadlo jí bezdéký, když jí Lucka znova zopakovala důvod svého pokřikování. Z telefonu se ozvalo:

-No tak, Lenko, co je s tebou, kde jseš? Já už jsem to vážně chtěl položit.

Honza byl z toho čekání trošku nervózní. V hlavě se mu totiž honila stále stejná myšlenka: Musím ji dostat k nám. Ale jak jí to co nejrozumněji vysvětlit tak, aby si nemysla něco špatného. A čím dál méně si byl jistý, že to dokáže.

Lenku jeho první slova trochu zamrzela. Chtěla mu vynadat, ale místo toho se mu ještě omluvila:

-Já, promiň. Měla jsem co do činění s babiččinýma jablkama, takže mi to trvalo, než jsem se vystrachala z toho sklepa k telefonu... Ale co se děje, že voláš znovu? Nějaká změna? Nebo ti do toho snad něco nutného přišlo?

-Ne, nelekej se, snažil se ji uklidnit, což teď potřeboval ale spíš sám. -Nic mi do toho nevlezlo, ale takovou menší změnu bych navrhnu. Víš, naši teď nejsou doma, tak mě napadlo, že bych tě k nám pozval. Aspoň poznáš, jak žiju...

Uf, snad jsem to zvládl, oddychnul si. Teď jsem napnutej, co na to řekne.

-Tak proč ne, ráda přijdu, odpověděla Lenka do ticha plného očekávání na druhém konci aparátu.

Honza byl vážně zaskočen, ale jakmile! Tak hladký průběh ne-mohl očekávat ani v tom nejlepším snu. Okamžitě mu zajiskřily oči a ve tváři se ukázal vítězný úsměv, Honza doslova zářil a vůbec mu nevadilo, že pán se psem, procházející kolem budky, se nad jeho chováním mírně pozastavoval.

Hned si ale uvědomil, že by se měl mírnit. Nechtěl, aby na něm Lenka tu nadšenosť poznala už z jeho následujících slov, proto celkem v klidu pronesl nevýrazné:

-Tak dobré, platí. Stavím se přesně ve dvě k vám. Čekej mě. Jinak zatím čau!

-Tak jo, čau, ozval se Lenčin milý hlas a pak bylo slyšet položení sluchátka a vyčkávací tón.

No to snad není možný, já se z roho radostí asi zbláznil!, řekl Honza nadšeně sám pro sebe a opíral se při tom hlavou o sklo budky.

Pak ale začal pochybovat, všechno to šlo příliš hladce. V tom musí něco být, znejistěl. Třeba ji v tu chvíli vůbec ani nenapadlo, co všechno by se u nás mohlo dít, a až si to uvědomí, tak pak se mnou určitě k nám nepřuje.

Nebo si byla všechno až moc dobře vědomá a právě proto tak rychle souhlasila! Ale ne, vzpamatoval se Honza, ona taková určitě není, to bych jí křivdil a sám si asi moc fandím. Prostě k nám dneska normálně přijde, no a prostě bude u nás, co je na tom špatnýho, ne? Vždyť je to úplně normální, ujišťoval se.

No, a kdybych se třeba o něco pokusil, no však s tím musela počítat, to je taky, myslím, normální. Takové přemýšlení asi nemá smysl, však ono se to nějak určitě vyzvídá.

Renata se Radka nedočkala. Usnul včera hned, jak se doploužil domů. Ani se nestalo umýt. Dnes se probudil velice brzy. A měl z toho radost. Byl odpůrcem stereotypů, všech zvyklostí, navících každodenností. Vždycky byl rád, když se mu něco podařilo udělat jinak, neobvykle.

Vlastně ho i docela těšilo, že za Renatou nešel. Nějaké zvláštní potěšení mu dělalo pomyšlení, že udělal něco, co vlastně nechtěl a co se od něj neočekávalo. A sám se dokonce i rád "trýznil" pomyšlením, že si možná uškodil. Co když s ním teď už Renata nebude chtít mluvit? Ale to snad ne, říkal si. Vždyť je do mě zamilovaná, a to tak, že mi dokonce napsala, to už musí být něco! No, abych to nepřeceňoval. A co když je teď nešťastná? Co když jsem jí tím ublížil? Ne, to snad ne. Měl bych se s ní vidět a nějak jí to vysvětlit, řekl si a vyšel na čerstvý ranní vzduch. Svěží vánec tentokrát vanul opravdu příjemně.

Zkusím ji potkat. Ještě pryč, vlastně skoro sedum, touhle dobou by snad měla jít do práce!

Zrychlil krok, aby byl co nejdřív v areálu. Těsně před sedmou už postával venku na plácku před ordinací a dělal, že si pročítá nějaké propozice na nástěnce.

Kdo tam na něj nalerefil, však nebyla Renata, ale Nabrousil.

-Zdravíčko, zaklepal Radkovi na rameno, -cože tak časné? Trénink? Že by píle?

Byl asi v dobré náladě.

-To ani ne, dobrý ráno. Jenom jsem tak nějak brzo vstal, odpočídal mu Radek co nejsrdečnějším tónem. -Jsem si tak přivstal... Trenér si ho přistříčil blíž.

-S tebou jsem už mluvil o tom BARIXu a o té televizi, že? Radek zavzpomíval a pak přikývl. Ano, o něčem takovém se trenér opravdu zmíňoval. Nabrousil se zhoupal na patách.

-Už to mám vymyšlené. Sežeř mi kluky a přijďte za mnou odpoledne ke mně, nebo radši do haly. Budu tam s Dosedlem. Radek přikývl.

-Uděláme z toho takovej náš neoficiální trochu jako mač. Prosíte budete jezdit, oni to natočí a BARIX si také přijde na své. Je

to jasné?

Nečekal ani, jestli Radek nějak zareaguje a na odchodu se ještě otočil:

-Přijedou asi ve čtvrték, ale možná i dřív, to se ještě uvidí. V každém případě mě dneska určitě najdete. Nejraději v té hale. Jsem tam do čtyř.

Vzdalující se trenérova postava už Radka nezajímala. Znepokojen se rozhlížel, jestli neuvidí Renatu. Co když ji propásle! Podíval se na hodinky. Nabrousil ho zdržel skoro pět minut. Ale že by si nevšiml, kdyby někdo vešel dovnitř? Ale ani doktora jsem vlastně neviděl, spekuloval. No jo, chtěl jsem být nenápadnej, tak jsem si stoupil daleko. Kdybych stál u dveří, neproklouzl by mi nikdo. Ale to by pak zase bylo jasné, že tam na ni čekám. Ale proč by to vlastně neměla poznat?

Počkal ještě čtvrt hodiny, a když nikdo nepřicházel, dodal si odvahy a šel ke dveřím. Položil ruku na kliku a ucho přiložil na dřevo. No co, myslel si, stejně je to jenom čekárna. Zabral za kliku. Bylo zamčeno.

Trenér Nabrousil mezikárm došel do kanceláře předsedy. Protože ho tam nenašel, rozhodl se, že si aspoň zavolá, aby zařídil potřebné.

-Můžete mi dát komerční oddělení?, zeptal se zdvořile.
Volal do BARIXu.

Radek stál před uzamčenými dveřmi. Chvíli dumal, ale pak zjistil, že zde opravdu asi nepořídí, obrátil se a vydal se zase zpátky přes bránu areálu směrem k panelákům. Sehnal Sunaře s Blamžíkem, aha! To mu blesklo hlavou. Rozhodl se, že to udělá co nejdřív. Nejdřív si ale skočí domů pro něco na jídlo, protože dnes vlastně ani nesnídal.

Sunař bydlí kousek odsud, má to na stadion blíz, syčák. Vždycky si ve všem dokáže najít nějakou výhodu pro sebe. Zato Blamžík je až odněkud z konce města. To je poctivec.

Když Radek dorazil domů, první, co udělal, byla kontrola zá sob v ledničce. Dlouho si nemohl vybrat, ale potom se spokojil se sklenicí teplého kakaa a několika houskami. Napál se, jen co je pravda! Poslední housku i s hrnkem si vzal s sebou k sobě do svého záhadného pokoje. Cestou hrábl ještě po novinách a zapnul rádio.

Rozvalil se s tím vším na posteli. Listoval novinami a při tom přikusoval snídani. Pak se začetl do nějakého článku. Pomalu se mu začínaly zavírat oči. Budík ukazoval tři čtvrti na osm. Radkova hlava se sesula na polštář. Nikdo z jeho záhadné rodiny ještě nebyl doma.

Honza Blamžík v té době zrovna běhal v parku. Měřil si puls, když se zastavil, zhluboka dýchal. Poprvé letos si všiml, že se mu u úst dělají obláčky páry. Bylo chladno. Chladné nedělní ráno. K čemu takovej trénink? Člověk se jenom zbytečně huntuje, snad by mohl někdy vynechat, nikdo ho přece nenutí běhat každodenně, třeba v neděli by si mohl dát pauzu. Jako by nestačilo běhat skoro každý ráno.

Myslel na Lenku. Viděl ji vduchu mezi spoustou zlatých věnců a pohárů za všech možných světových soutěží, viděl se s ní u sebe

v pokoji, viděl světločivé tyčinky v zorničkách jejich očí, viděl její kůži, jemnou jako galuska, viděl její rty jako cílovou pásku jízdy za láskou.

Běžel docela pomalu, volné tempo, lehký dech, dokonalá práce rukou i nohou, skvělá pohoda.

Tak Lenka, Lenička ke mě dneska přijde! To je skvělý, to je úžasný! Všechno, co ho kdy trápilo, bylo pryč už s pouhou myšlenkou na ni. Začal třetí kilometr běhu, plíce pracovaly rychleji. Ozvalo se první težké: -Uf!

Jsem doma sám, rodina je pryč. Běžím a jde mi to. Paráda! Už jsem si myslal, že nikoho v životě nenajdu a teď... Uf! Nikdy bych neřekl, že to může přijít tak rychle, že se tak brzy objeví někdo, koho bych mohl mít rád, někdo, kdo... Uf!... kdo by mohl mít rád mě. Někdo, kdo cítí jako já, kdo miluje jako já. Kdo by tohle řekl ještě předevčírem odpoledne! Uf! Dobrý den!, vydechl na pozdrav sousedce, která se parkem vracela domů.

Proč jde Parkem? Vždyť přece přes Bakuninovu to má blíž, pomyslel si. Uf!

-Tak vy běháte i v neděli, vy sportovci jedni?, volala na něj sousedka v šestodoprém tříčtvrtěčním paletu.

-To určitě!, zakříčel a znova spustil vodopád představ o Lence. Uf!

-Ty noviny samy od sebe šustí!, hulákal se smíchem někdo přímo u Tumliřova ucha. Probudilo ho to. Byl to asi záhadný otec, nebo zkrátka někdo, komu mohlo být asi pětačtyřicet.

Radek zamžoural, noviny se mu před očima ani nepohnuly.

-To jsou fórky, já nevím...

Bylo mu jasné, že někdo ze záhadné rodiny je už doma. Jeho tvář nemohla ztlít zklamání, raději uhnul pohledem, aby se na nikoho z nich nemusel dívat, cítil se vždycky tak hrůzně provinile!

Nutil se k soustředění na novinové titulky. Jeho pozornost nakonec přitáhl ten v levém dolním rohu: *Kde se sportu daří nejlíp*. Psali tam, že nejlepší podmínky k rozvoji poloprofesionálního sportu jsou v menších městech a větších vesnicích, údajně se tam mohou talentům věnovat víc než ve velkých družstvech velkých měst...

-Nikdo ale neřekne, že pár měsíců tady nebylo ani na čem jít, že posilovna je zastaralá, že stadion nevyhovuje!, rozkřikl se nahlas. -Tohle mě vždycky dokáže namíchnout, dodával polohlasem. -Každej tak jako náko básní o tom sportě, ale když k věci donde, prachy ... Co to znamená?! Tohle se mi už někdy stalo! Úplně stejná situace, čtu si noviny a tenhle článek mě šíleně rozčílí!, blesklo mu hlavou. To je snad dejá vu!, uvažoval. Něco podobného jsem už pákrát zažil. Nějaká situace se úplně zopakuje, zkrátka úplně stejně, co když se mnou není něco v pořádku? Tohle přeci není normální!

-Kde jsou včerejší noviny?, volal někdo z kuchyně. -Kdo je kam zašantročil?

Radek se podíval na titulní stránku: *Sobota, 23. září*. To jsem ale idiot!, zasmál se křečovitě. Tyhle už jsem četl!

Blížící se kroky ho přiměly k tomu, aby noviny rychle schoval pod gauč.

-Ty je taky nemáš?, zeptal se někdo záhadným hlasem.

-Ne, kde bych je vzal...?, zazubil se Radek.

Otec zklamaně zmizel v kuchyni. Radek s překvapením zjistil, že jeho budík ukazuje už půl druhé. To musel prospat víc než pět hodin!

To se flákám, pomyslel si, to je hrúza! A vtom si uvědomil, co slíbil trenérovi. Praštil se dlaní do čela a rychle vyskočil z postele. Hodil na sebe kalhoty, cestou ještě popadl rohlík s hořčicí a vyběhl na chodbu.

Zevnitř se ozvalo:

-A co oběd? Jist se nebude?!

Radek ještě houknul na otce do dveří:

-Tak si něco vem, je tam, myslím, ještě cosi od včerejška!

A zabouchnul. Rozhodně si dnes nechtěl kazit chuť gulášem. Je si se dobré, říkal si, ale mít ho každej den, to taky není dvakrát ono.

No, zamyslel se u venkovních dveří, vlastně je tak ale žaludek aspoň navýklej na podobný typ stravy a tak nemusí zažívat nějaké příliš silné výkyvy...

Venku bylo pořád stejně zajímavé počasí jako ráno. Jenom vzduch se trochu oteplil, ale ne zas moc. Mohlo být tak dvacet stupňů, možná míň.

K Blamžíkům to není daleko. Kolem sámošky se motalo několik dětí, a protože byla neděle, u vchodu jím nepřekáželi žádní naku-pující, a tak si tam zbudovaly takový svůj malý přístřešek. Hlas malé holčičky bylo slyšet na celé kolo:

-Já jsem teď v bunkru. A vy jste teď na stráži!

Radek se zasmál. Ještě nedávno si taky hrával. Vzpomněl si, jak mu jednou děti vystrojily "svatbu" s libeznou dívenkou, jejíž jméno už zapomněl, ale se kterou si hrával vždycky nejraději. Chodívali spolu na písek, a když už je to nebaivilo, vymýšleli si nejrůznější legrační hry, třeba na vysílačku, nebo si hráli na divadlo, na kino, nebo třeba na večeři. To společně vždycky připravili spoustu dobrého "jídla" ze všeho, co venku našli: z hliny, trávy, listů, kaštanů... A pak to "jako" jedli a pak šli "jako" spát. A to pro ně vždycky musely přijít maminky, protože oni dva by zůstali venku klidně i celou noc.

Radek chvíliku ještě stál, díval se na děti a pak se zase vydal na cestu. Ohromně se mu zlepšila nálada, začal si i prozpěvovat.

U Blamžíků byl pár minut před druhou. Zastavil se u branky a zazvonil. věděl, že tady vždycky dlouho trvá, než někdo otevře. Nevěděl, čím to je. Asi tím, že Blamžíků je hodně a nikomu se nechce chodit ovlídat, jednak proto, že to může vždycky udělat ještě někdo jiný, a také proto, že s větším počtem osob v domácnosti klesá pro každou z nich pravděpodobnost, že zvonící návštěva jde právě za ní.

Radek se divil, že ho to teď napadlo, protože vždycky nechápal, proč to tak je. Teď byl rád, že na to nejspíš přišel.

Zazvonil ještě jednou a byl klidný. Možná jsou taky ještě třeba na zahrádce. Zazvonil ještě jednou. To už ale bylo opravdu dlouho. Tak dlouho tady ještě nikdy nezvonil. Leda, když nikdo nebyl doma. Aha! Ale když je rodina pryč, Honza taky u sebe nahore vůbec nemusí slyšet zvonek!

Radek se rozhodl, že na něj ledy zkusi ještě zavolat zezadu. Prošel branou až na zahradu, ze které je vidět Blamžíkovo okno. No jo, pokýval hlavou, auto tady nemají, to asi vážně někde jsou. Ale nebylo příliš pravděpodobné, že by Honza odjel někam s rodiči. Už nějakou dobu se viceméně vyhýbal rodinným výletům a vůbec celému rodinnému životu. S rodiči teď ještě sem tam jezdíval mladší bratr, Kuba, ale to už také nebude vždycky. Děti prostě odrůstají, povzdechl si Tumliř a poostoupil, aby viděl do okna.

-Honzóóó!, zařval.

Když se nic nedělo, zkusil to znova: -Blamááájs!

Nic. Vzal teda kamínek, co našel na zemi a mrštil jím do okna. Trefil jenom rám, takže rána nebyla moc velká. To nemohl slyšet, uvědomil si, a i když na vině toho nezdaru byl pouze nepřesný hod, podvědomě vzal do ruky větší kámen. A stejně tak podvědomě vyvinul přirozeně ještě větší sílu hodu. Teď se trefil! Ozvalo se tříštění skla.

V té době už Honza pomalu na kole přijížděl ke stavění Lenčiny babičky. Opřel si ho o plot a šel zašukat na dveře. Ty se hned otevřely a Honza se nestalo divit. Lenka byla dnes překrásná. Měla šaty, které by si na ni snad nikdy nedovedl představit a báječně jí sluhely.

-Ahój, já hned jdu, jenom musím dát mlíko kotěti, babička jela do města, pojď dál.

Její úsměv byl okouzlující. Honzovy oči zářily jako nikdy předtím. Je krásná, nádherná, všechno v něm zpívalo. Zavedla ho do světničky, kde snad dříve musela určitě stát ta starodávná pec z pohádek. Usadila ho za dřevěný stůl.

-To je paráda, co?, otočila se na něj, když nalévala mlíčko do misky.

-A jako, co má být parádní?, trochu nechápavě se zeptal Honza a vzápětí se usmál, aby nějak nenarušil vzájemně dobrou náladu plnou očekávání.

Lenka se též poušmála, misku s mlékem odnesla do kouta.

-To je jedno. Já to myslela tak nějak obecně. Prostě jsem ráda, že jseš tady se mnou, to je snad dostačující, ne?

Honza se usmál tak, že to snad ani víc nešlo, zároveň se rukou lehce opřel o stůl, sklopil hlavu a mírně s ní zakroutil:

-Jsem já to ale společník! Tu hloupou otázku mi promiň, vždyť já jsem taky rád s tebou a určitě to je parádní! Fakt..., promiň.

Zmocnil se svou rukou Lenčiny a omluvně se jí zahleděl do očí. Měla je opravdu nádherné.

-Hele, nech těch omluv, není se totiž za co omlouvat. Jinak, jestli lady chceš ještě nějakou dobu sedět, tak prosím. Ale já jsem se vším hotová a ona by taky za chvíli měla dojít babička z města, takže bysme mohli jít, ne?

Vysmekla svou ručku z Honzovy a zavelela:

-No tak vstaneme! Honem!

Lenka začala Honzu svým chováním mírně překvapovat, byla až příliš suverénní. Následujícím pohybem se do něj zavěsila tak, že si vzpomněl na tanecní. Jo, to bylo na začátku třetáku. Vždycky jsem musel jako blb šlapat přes půlku města v obleku, to byl takový trapas! A ještě horší to bývalo v sále: plno holek, ale ještě víc kluků. Přesto jsem tančil vždycky, vždycky na mě nějaká ta holka zbyla, i když jsem tančil nechtl. Ti, co si sli pro těch několik málo hezkých holek, tak ti byli prostě rychlejší a zbytek se loudal. Některí chodili tak pomalu, aby na ně žádná nezbyla, až to bylo trapné. Hm, a já blb chodil normálně! A pak si pro mě jedna taková, no, chodila pořád, a aby to nebylo trapné, tak i já pro ni někdy zašel, no a ona si pak dělala nějaký naděje...

Lenka brzy zpozorovala, že Honza přemýšlí nad něčím jiným, než by v takovéto situaci asi měl. Rukou si s čela shrnula ofinu trochu více nabok a významně si odkašlala. Honza zareagoval okamžitě. Přivinul si ji blíže k tělu a jakoby ledabyle jí vlepil nečekanou pusu.

-Promiň, ale já jsem si vzpomněl na tanecní..., chtěl se omluvit.to ti byl takový trapas!

Za chvíli už procházeli alejí, vedoucí k ulici Režisérů. Na-

jednou si Honza všimnul, že do aleje zabočuje nějaká známá postava. Vždyť je to Tumliř, polekal se. Toho teď potkat teda nechci! Okamžitě své myšlenky předal Lence:

-Hele, Leni, není času na zbytek. Musíme si máknout a rychle se schovat. Proti nám jde Tumliř!

Zmohla se jen na nechápavé: -Co blbneš?, ale to už byli skryti za nevysokou zídkou, která se táhla podél celé aleje. Vál svěží vánek, který rozfoukával pestrobarevné listí, i Honzovi za krk... Slunce jen náhodně vykukovalo zpoza temnějších a temnějších mraků. Pomalu se schylovalo přinejmenším k počádnemu deště. Co jiného čekat koncem září?

Oba dva vzrušeně dýchali. Lenka měla sice na jazyku hned několik otázek, ale z Honzova pohledu jasné pochopila, že by měla mlčet. Navíc jí před ústy přidržoval svou dlaň.

-Viš..., skoro neslyšitelně šeptal, ...kdybysme ho teď potkali, tak bysme se ho určitě jen tak nezbalvili, chápeš? On je sice Tumliř celkem nesmělý, ale jak se zakecá, tak není k zastavení.

Lenka kývla na znamení pochopení hlavou, promluvit se neodvážila. Mohla bych tak třeba něco zkazit. Honza jí pro jistotu stále držel ruku na puse.

Tumliř se mezičím stále více přibližoval, již byly docela zřetelně slyšet zvuky, které vydávaly jeho boty, proklouzávající podzimním listím, již bylo slyšet i jeho tlumený hlas, zpíval si svou oblíbenou písničku od Beatles. Okolí zjevně moc pozornosti nevěnoval, což se naší dvojici zrovna velice dobře hodilo.

Jestli nás neuvidí tedka, tak už nás musí přejít, napadlo Honzu v okamžiku, kdy Radek procházel kolem té části zdi, za níž leželi bez jakéhokoliv pohybu.

Honza najednou ucítil slabé šímrání v nose. To snad nel, zhrozil se pochodu, probíhajícího v jeho organismu. Vždyť to je jak v té nejtrapnější kriminále, když oběť kýchne zrovna ve chvíli, kdy už vrah přestává doufat, že by tu svou oběť ještě někdy mohl potkat a zabít. A jak ta oběť vyprskne, tak ji vrah najde a je po napětí.

Jakmile Lenka pochopila, co se s jejím Honzou děje, okamžitě odtáhla jeho ruku zpřed své tváře a jeho nos pevně sevřela mezi svůj palec a ukazováček, aby se pokusila hrozící katastrofu zahhnat. Bezradně se na ni podíval a její stisk posílil svým.

Tumliř se zastavil. Alespoň Honza si to myslel, protože nemohl najít jiné vysvětlení pro to, že se Radek stále pohybuje v takové blízkosti od jejich skryše.

Nádech dostoupil vrcholu. Kýchnutí se ovšem Honzovi podařilo ztlumit tak, že v šustotu listí zcela zaniklo. Lenka si oddychla a nadzvihla hlavu, aby se podívala, kde je Radek. Stál sotva metr od nich a nakukoval do okna nízkého domku. Za sklem se tam pohyboval starodávný dřevěný betlém. Bez ohledu na roční dobu, bez ohledu na to, jsou-li a nebo nejsou vánoce, se ovečky pastýřů i dobytek v jesličkách pohupovaly a lákaly pozornost kolemjdoucích.

Radek počkal, až kometa dojede k levému okraji dřevěného podstavce a zase se rychle vrátí do výchozí pozice.

-Teda, to je paráda..., ušklíbl se, a s rukama, jež právě zaširol do kapes, pokračoval louďavým krokem v cestě. Teprve, když se jeho silueta zmenšila na dvacet centimetrovou postavičku, mizející už bez tak v záhybu aleje, vylezli Honza s Lenkou ze svého úkrytu.

-Tak tady to je, řekl Honza a ukazoval na bílý dům s tmavoru-

dou taškovou střechou.

-A které okno je tvé?, zeptala se Lenka. -To s tím bílým pajdulákem, jak se za něj tahá šňůrkou?

Honza se postupně podíval na všechna okna a zkoumavě hledal nějaké okno s pajdulákem. Nenašel ho a tak se podezíravě podíval na Lenku, ta si rozepínala bundu a jeho pohledu si nevšimla. Honza se ještě pro jistotu rozhlédl kolem dokola, jediný pajdulák, kterého viděl, byl na dopravní značce, upozorňující řidiče na přechod. To jako myslela, že bydlím ve značce?! Jak bych se tam asi vešel? Vždyť tam za tím plechem už přece žádný prostor není! A nebo... Vyprostil svou dlaň z jejího sevření a rozběhl se ke značce. Není tam nic, tak to nechápu! Jak to myslela?, uvažoval horečně. Vrátil se, a aby své pochybnosti vytěsnil z hlavy, zasmál se na ni a u branky zazvonil. Podívala se na něj a nejistě vykrojila načervenalými rty na tváři rozpačitý úsměv.

-Proč zvoníš?, špitla.

Honza dlaní lehce udeřil o čelo:

-Aby otevřeli, né?, a přesvědčen sám svou odpověď dodal: -He, he...

Lenka energicky zavrtěla hlavou:

-A nevolals mi náhodou, že budeš doma sám?

Sotva to vyslovila, bylo Honzovi zřejmé, že se zmýlil a bude muset otevřít.

Zavřel za sebou dveře a vyzval Lenku, aby si odložila.

-Budeš chtít bačkory?, zeptal se automaticky a vytáhl z botníku modré nazouváky s červenou podrážkou. Nazula si je.

-Půjdeme k tobě do pokoje?

-No, jestli chceš, tak klidně, ale nemám tam moc pořádku, spíš jakoby velké... chaos, che che...

Vystoupili po schodech nahoru a zmizeli v prvních dveřích za koupelnou.

Rozbitého okna si jako první všiml Honza:

-Hrome, co to je?!

Lenka se otřásla:

-Co když se sem někdo vzloupal?

-Takovouhle dírou by se sem nedostal..., uklidňoval Honza, ale především sám sebe.

Na stole v kaluži inkoustu ležel kámen. Honza Blažík zběžně přehlédl věci v pokoji.

-Snad nic nechybí...

Nezpozoroval, že by se od jeho odchodu v pokoji něco změnilo. Ale stejně bych měl zavolat policii, blesklo mu hlavou, pak si ale uvědomil, že je tam s ním Lenka. Takováhle příležitost být spolu sami, to není každý den. Když teď zavolám policii, určitě lady budou ostrávovat aspoň dvě hodiny, a než se kdo naděje, budou tady rodiče... Tak to teda ne! Žádnou policii volat nebudu!, rozholil se a mávl rukou:

-To nic není, asi sousedovic děti. Já si to s nima vyřídím.

Lence se to ani za mák nelíbilo:

-Neměli bychom zavolat policii?

Honza se na ni polekaně otočil a vykřikl:

-Co tě to napadlo? Copak se něco stalo? Ty bys chtěla dělat tém sousedovic dětem problém? Víš, co by z toho mohly mít? Takhle prudkou a odmítavou reakci Lenka nečekala.

-Já jenom chtěla... Kdyby se něco jako ztratilo..., hájila se a její pocit byl hrozně provinilý. Ale i to jí dodávalo v zářivém popoledním světle zvláštní půvab.

Honza se k ní přitočil, políbil ji, pak ještě jednou. Objali se a s ústy na ústech sotva drželi rovnováhu. Lenka svým jazykem bloudila v Blamžíkově puse. Bylo to sladké, okouzlující. Poprvé francouzský polibek! A dokonce jsem začala já! Už na základce jsme se o tom s holkama bavily, v tanečních. Žofie tvrdila, že to za moc nestojí, ale kluci že to prý po holkách chtejí. Všechny jsme tehdy Žofii záviděly její zkušenosti. A dneska? Musela se vdávat v sedmnácti, má už druhé dítě a vůbec: Nakonec ještě umře ve čtyřiceti, aby měla všechno za sebou dřív než ostatní! Honza svá ústa odlepil od Lenčiných a nadechl se.

-Víš co, dojdou dolů pro něco k jídlu.

Souhlasila. Seběhl po schodech a v kuchyni nad miskami sušenek a oplatků uvažoval nad tím, co mu kdysi říkal Ludvík Sunař. Byla taková skvělá nálada po jedné soutěži, povídali si o životě, o dívkách a tak. A Sunař najednou vstal a řekl: -Sex nestojí za nic, člověku to připadá nádherný a za chvíli zase odporný. Pak si sedl a do konce večera už s ním nebyla žádná řeč.

Mohl bych se podívat, jestli třeba nemáme v baru nějaký koňák nebo něco měkčího, napadlo Honzu. Sotva vešel do obýváku, udeřil ho do očí velký papírový pajďulák v pravém okně. Kdo to tam dal?

Lence připadalo trošku divné, že právě teď Honza myslel na jídlo. Byli přece oba právě po obědě! Ale uvědomila si, že by do sebe klidně něco drobného dostala, třeba to bude něco jen tak na chuť. Souhlasila taky proto, že chtěla být milá a ne mu dávat koňák hned, když se nabídne. Vždycky si přece může vzít jenom trošku a nebude to vypadat vůbec blbě.

Jenomže Honza dole už úplně zapomněl, proč tam vlastně šel, dokonce to vypadalo, jako by zapomněl, že tam nahoře na něj někdo čeká. A ne jen tak někdo. Místo toho teď zápasil s velkou loutkou, snažil se ji servat z okna, papír na ní se trhal a za chvíli z ní zbyla jen hromádka cárů.

Honza shlédl k podlaze. Dokonce už ani nemyslel na to, jakým aspoň způsobem se tam pajďulák ocitl, a plně se soustředil na své dílo. Posbíral všechny útržky a pomalu, opatrným krokem je vynesl na zahradu. Rozhlédl se, jestli ho nikdo neviděl a v pořádku rychle přeběhl trávu a zastavil se až u ohniště. Za neustáleho rozhlížení se nacpal papíry mezi ožehlé kusy dřeva. Z kapsy vytáhnul sirký, škrtnul a zapálil.

Lenka nahoře trošku z nervózněla. Přece jenom to už trvalo trošku dlouho a k tomu slyšela zdola ještě podivné zvuky, jako by se někdo s někým pral!

Napadlo ji, co když je ten člověk, co rozobil okno, ještě uvnitř? Ale proč se vlastně zloděj dobýval do okna v prvním patře?! Co když to ani nebyl člověk?!

Rozhodla se, že v pokoji už nezůstane. Trochu se upravila, opatrně prošla chodbou, potom po schodech, ze schodů dolů, až do obývacího pokoje. Nikde nikdo. Všude jako vymeteno.

Tak to bývá vždycky ve filmu, napadlo ji. Vždycky je dlouho ticho, nikde se nic nepohně, někdo něco hledá a pak to na něj vypadne! A co když si ten manták že mě jenom dělá srandu? Co když mě teď odněkud sleduje, a když to budu nejméně čekat, tak na mě skočí? Jé... To by mě ale mohl třeba začít vášnivě líbat, to by bylo romantické... Leželi bychom na podlaze, divoce se líbali, někdo by zapálil v krku, on by mě začal svlékat a pak bychom se dlouho milovali...

Lenka se zasnila, stála teď uprostřed pokoje a úplně se zapomněla bát. Vypadalo to, že Honza asi nebude v obýváku a nebo je zrovna někde, odkud na ni nemá jak bafnout. Proto se rozhodla pokračovat v chůzi.

Šla schválně pomalu. Z obýváku se dostala do chodby, a když si byla jistá, že ani tam na ni nikdo nečeká, vyšla z domu ven. Co uviděla, jí ale úplně vzalo dech.

Honza seděl na druhé straně zahrady u ohně. Seděl tam a hřál si ruce nad plameny. Chvíli na něj překvapeně a taky nechápavě zírala. Pořád tam seděl a nehýbal se. Vypadal spokojeně. Vypadal, že mu je teplo.

-Héj!, zakříčela na něj. Trhl sebou, rychle vstal a bylo zřetelné, že neví, co má dělat. Byl nesvůj, snažil se zakrýt rozpačky. Takový trapas, pomyslel si.

Lenka k němu přišla blíž.

-Co to ladvyyádíš, prosím tě?

Honza koktal:

-Já, já... víš, ...to jídlo!

Ted si vzpomněl, co vlastně prve chtěl. Lenku to překvapilo:

-Ty to budeš připravovat ladvyy, ty chceš dělat něco na ohni?

Honza se podíval do ohniště, nic neříkal.

-Proč mi neřekl, at jdu s tebou? Mohla jsem tu přece být taky. Třeba bych ti i pomohla..., vyčítala mu. Ale docela se jí Honzův nápad zamhouval. Vzala do ruky dlouhý klacek, který ležel u ohniště. -Tak co bude? Co budem opíkat? Máš špekáčky?

Honza se vzpamatoval a jeho pohled zpřítomněl:

-Já skočím domů, hned jsem ladvyy.

A rozběhl se ke dveřím. Lenka se usmála a nevěřícně zakroutila hlavou. Tak takové překvapení nečekala. Bylo to opravdu originální. Sice se jí rozplynul její romantický sen, ale copak tohle nebude taky krásné? A vlastně i romantické?

Honza není žádný trouba! A najednou jí napadlo, že je to vlastně opravdu hrozně hezký, protože se k ní Honza chová opravdu hrozně mile. Nevím, co by dělali jiní kluci na jeho místě, říkala si. Každý by toho určitě chtěl hned vyžít, že jsou spolu sami a tak. A možná, že kdyby to tak bylo, možná bych mu neodolala a pak bych toho třeba litovala.

A jak tak uvažovala, najednou věděla, že Honza je ten nejsprávnější kluk a že ho teď má ještě radši. Zdálo se jí, že snad teprve teď je do něj opravdově zamilovaná. A bylo to jiné, než všechny ty lásky-nelásky předtím. Ted cítila, že si Honzy začíná i trošku vážit, a zároveň už najisto věděla, že kdyby ji chtěl, už by se nemusela bát, že by toho někdy litovala, protože on může pro ni být opravdu ten pravý.

Radek stál před vraty sklenářství. Otevřeno v pondělí a v pátek, a ještě k tomu do prvního dovolená. Průšvih. Myslel si, že se mu podáří ještě dnes, než se Blamžíkovi vrátí, nechat okno zasklidit. Ta naděje se teď rozplynula.

-Teda!, ulevil si. -Jak já teď budu před Honzou vypadat? A co na to teprve řeknou jeho rodiče? Já su takový debil!, zlobil se sám na sebe. Honzovi rodiče budou pak určitě nadávat i Honzovi za to, že má teda pěkné kamarády. Ještě mu nakonec zakážou se mnou kamarádit! To snad ne!

Radek začínal pomalu, ale jistě, propadat panice. Přitom to byl takový normální, obyčejná šubr. Však jsem nějak silně nehnázel. Určitě s tím oknem už předlím něco bylo, ale já su taky smolař, že jsem ho dodělal právě já!

Radek se najednou cítil být tím nejzbytečnějším člověkem na světě. Co já na tom světě vlastně hledám!

Z ničeho nic mu ale svítla určitá naděje. Všimnul si, že z postranního vchodu sklenářství právě vychází nějaký muž. Ale vždyť je to pan Tamánský! Radek ho sice znal spíše jen od vidění, ale věděl, že nějakou dobu chodil společně s jeho záhadným otcem na tenis, takže to byl do jisté míry známý. Hlavní ale bylo to, že pan Tamánský pracuje ve sklenářství.

-Jé, dobrý den, pane Tamánský!, s nadšením v hlase pronesl Radek.

-Nazdar, co dělá taťka? Pořád ho ještě zlobí ta achilovka?, odpověděl na pozdrav Tamánský a k tomu navíc přidal jen mírně neformální otázku. Radek spěšně vykročil:

-No..., on taťka nějak..., no, nevím, ale má se celkem dobře. Nemůže si stěžovat.

-To jsem rád. Víš co? Vyříd mu, že kdyby chtěl a měl čas, tak ať mi brnkne, že bysme si šli pinknout tenis.

-Hm, já mu to povím... Víte, ehm..., já bych měl na vás takou..., ehm, prosbu..., opatrně začal Radek. -Víte, mně se povedlo vysklít jedno takové..., ehm, okno. No, a já bych ho potřeboval zasklit.

-To bude asi problém..., ehm, chlapče..., namítl Radek Tamánský. -My tedy máme dovolenou, víš?

-Hm, to vím. No ale..., nešlo by to přece jen už těška? Já bych si klidně i něco připlatil, jen aby to bylo.

Nechtěl se jen tak vzdát, když cítil naději, že bude moci uvést všechny věci zase do pořádku. Ještě před chvílí by snad byl schopen se zastřelit. Místo sebevráha s pistolí v ruce tu ale nyní stál jakoby někdo jiný. Jako by tu stál střelec, odhodlaný pálit tak dlouho, dokud se jeho protivník nevzdá, dokud mu Tamánský neřekne ano.

-No jo, co mám s tebou dělat? Víš co, stav se tu zítra kolem desáté hodiny. Něco si tady budu vyřizovat, tak bych tě s tím oknem přibrál.

To snad není možný, pomyslel si Radek. Tak ten hodný člověk mi slíbil, že mi to spraví, i když mají dovolenou, jenže mně to furt nestačí. Já to potřebuju dneska!

-Jo, děkuju, jste moc hodný. Víte, ale já bych to potřeboval už dneska. Víte, ono je to dost nutný.

Tamánský se sice mírně podivil, ale díky své profesi si na žádosti podobného typu již zvykl, takže se nenaštval, jak by to mohl na jeho místě udělat každý druhý:

-Hele, podívej se, mladej. Nevím, jestli sis toho všimnul, ale dnes je neděle. Dnes se obyčejně nepracuje, ba ani doktor... Taky..., no tak, že jseš to ty, tak já ti to teda spravím. Ale bude to, chlapče, pěkně drahé. To si piš! Cha cha. Přívětivě a šibalšky se při tom zasmál. Pod tmavými vousy se objevily zářící zuby, Radek se jich až zaleknul. Je to divný, ale tak bílé zuby jsem ještě neviděl. Snad jenom černoši je můžou mít bělejší, ale u nich to dělá všechno ten kontrast. Najednou si uvědomil, že přemýšlí nad pěkně nepodstatnou věcí, a proto se rychle vrátil k sklenářové nabídce.

-Tak to je opravdu paráda. Jste fakt skvělý, pane Tamánský.

-Jo, to mi říkají všude, chlapče, ale nikomu se platit moc nechce.

-Ale já vám zaplatím! Opravdu!, ujišťoval chlapa a na důkaz vytáhl svou peněženku.

-Hele, neblbni! To je přeci jasné, že mi zaplatíš. To já říkal jen tak, jako že kšeňty zas tak moc nenesou.

Za chvíli již oba stáli ve sklenářské dílně. Všude, kam se Radek podíval, bylo sklo, a to v nejrozmanitějších podobách. Byl okouzlen. Takhle nějak to určitě vypadalo v tom paláci Zimní královny z té Andersenové pohádky, napadlo ho.

Tamánský stál u ponku a něco si tam rovnal, snad náradí. Záhy se otočil na Radka a zeptal se ho:

-Podívej, jak velký bylo to okno? Víš, nemám teď zrovna větší kusy.

Radek roztahl ruce a snažil se rozměry okna sklenáři trochu přiblížit.

-Jo, to bude asi osmdesát krát sto. Hm, tak to náhodou ještě mám.

Radek si oddechnul. Navíc byl rád, že dokázal velikost Blamžíkova okna tak přesně naznačit. Jo, jasně, určitě to je osmdesát na sto. Mohl jsem mu ten rozměr říct rovnou, a ne jako amatér plácat rukama.

Pan Tamánský chvíli měřil, pak vzal železné pravítko a diamantovou pilkou podle něj ve skle vyhloubil sotva znatelnou rýhu. Nehty měl zanešené špínou z prachu, kterého bylo všude kolem neskutečné moc. Připravenou tabuli skla přiložil ke hranci ponku a krátkým, silným úderem ji rozdělil na dvě části. Jednu, krátkou a úzkou, hodil do kovového škopku mezi další střepy, jen to trochu zapraskalo, a druhou část podal Radkovi:

-Tady to máš, dostaneš ještě trochu kytu.

Radek, tak tak že zareagoval, chopil se skla a zeptal se, jestli by nemohl dostat nějaké rukavice, aby se o to sklo nepořezal.

-Po něčem se podívám, zakřenil se Tamánský a začal prohrabovat hromadu montérek a hadrů v rohu místnosti:

-To víš, s rukavicemi na tom nejsme nejlíp, ne že by nebyly, to ne, ale jsou s nimi problémy... Je to s nimi jako s vercajkem, když ho máš, nevímáš si ho, teprve když zmizí, uvědomíš si, žeš ho měl... Ne, to nemá cenu, tedy asi nic nebude. Dám ti na to aspoň kus hadru. To bude stačit.

Tumlil si prohlížel čerstvou okenní tabuli. Nebylo mu jasné, jak ji donese až k Blamžíkům. Tamánský v zadní místnosti pátral po textilií a prozpěvoval si.

-Jo, kolik teda zaplatím?, zeptal se Radek a pravou dlaň si balil do kousku kárované košile, na níž už vzor nebyl skoro patrný, tak jako snad na všem tady. Vrstvička prachu překrývala všechno. Od cylindru lampy, až po vousy na Tamánském, který prozradil cenu:

-Dostanu dvě stovky... To víš, je to s nedělním příplatkem. Radkův pocit odpovídal polknutí na prázdro, o ceně se ale smlouval nedalo. Položil do prachu na stole dvě bankovky v požadované hodnotě, vduchu několikrát zaklel a se sklem vyšel ze dveří.

Teprve teď ho pořádně naštvalo to, co udělal. Proč se to muselo stát zrovna mně?! Vybalil poslední dvě kila, a ještě to musím nést takovou dálku!

Okenní tabule byla opravdu těžká a navíc příliš rozměrná na to, aby se dala nést jinak než před sebou, s napnutýma rukama. Horší než trénink!

Z posledních sil dorazil k Blamžíkovic domu. U branky se zastavil a rozhlijel, jestli ho náhodou nepozoruje někdo od sousedů, ale okolní domy vypadaly prázdně a opuštěně. Lidé se buď dívali na televizi, nebo se ještě nevrátili z chat, které lakovými náštěry připravovali na další zimu.

Radek se po cestičce dostal až za dům. Nikde nikdo. Podíval se nahoru, pokoj byl v prvním patře. Tak to teda bude něco!, pomyslel si a uvažoval, jak tam dostat sklo. Tady bude každá rada

drahá! Přecházel nervózně z jednoho konce zahrady na druhý. Chtěl se vysírkat a tak si do kapsy sáhl pro kapesník, místo něj tam ale našel tlustý silikonový vlasec. Tohle unese i metrák!, hvízdl radostně a nos si utřel do rukávu.

Nejdřív ovázel sklo vlascem tak, aby nemohlo nijak spadnout, špulku si zapnul do kapsy, takže vlasec se při pohybu mohl volně odvíjet. Radek si stoupil do hliny mečíkového záhonu pod Blamžíkovým oknem a promýšlel podrobnosti svého plánu.

Tak jdeme na to!, řekl si a chytl se nejbližšího hřebu v omítce. Blamžíkovi měli celý dům porostlý sytě zeleným břečťanem, před lety, když ho zasadili, zatoulkli do stěn desítky hřebíků, aby tak své rostliny usnadnili cestu vzhůru. Teď měly hřeby Radkovi posloužit jako úchytky. Jejich rozmištění bylo příhodné a umožňovalo plynulý výstup. Tumliš jenom pevně doufal, že se žádná z nich neuvolní. Nemuselo by to dopadnout zrovna dobrě. Za chvíli už stál jednou nohou na plechovém okapu, druhou měl opřenou o jeden z hřebíků. Rukou se přidržoval hoření přísinky rámu okna. Pravou ruku měl volnou, podíval se dolů na okenní tabuli. Nebylo to nic příjemného. Radek sice netrpěl závratami, ale pohled na betonovou cestičku ze čtyřmetrové výšky ho také zrovna neuklidňoval. Jakousi náhodou stál přímo nad přinešeným sklem, to odevzdáně čekal, co se bude dít dál.

Radek z rámu rychle vylamoval trčící střepy a odkládal si je na okap. Sem tam mu nějaký spadl, to se dalo čekat! A když měl rám úplně prázdný, všiml si v Blamžíkově pokoji stolu, stál hned u okna a byl na něm kámen s inkoustovou kaluží. Radek se vsoukal dovnitř. Kámen vyhodil ven, ale inkoust neutíral. To by se mu mohlo zdát podezřelé, uvažoval, když ho takhle nechám, bude si třeba myslet, že mu lahvička nějak praskla a rozlila se. Otevřel prázdné okno a velmi opatrně na silonu vytáhl tabuli skla. Odvázel ji. Vložil do rámu, padla přesně!

To je skvělý, musím makat! Původní ohnuté hřebíčky, které přidržují sklo v každém okně, stačilo narovnat nůžkami, jež se válely na Blamžíkově stole. Začal okraje skla utěšňovat nahnědlým, mazlavým tmelem. Pracoval, jak nejrychleji dokázal. Od jeho příchodu na zahradu uplynulo sotva čtvrt hodiny.

Tak, a je to! Skvělý! Tohle nikdo nepozná. Najednou se v těsné blízkosti ozvaly něčí hlasy. Radkovi zbývala poslední možná sekunda, utéct oknem se už nedalo. Vklouzl pod postel. Přečinivající zelené prostěradlo za ním tiše zapadlo.

Ve zvuku otevíraných dveří zněl Lenčin bezstarostný smích a trochu mlaskání:

-Jsi bezva, fakt, jsou hrozně dobrý, vůbec nevadí, že to nejsou špekáčky nebo tak, nebo vůbec maso. To je tak tradiční..., tohle je aspoň změna, smála se a zpod postele Radek viděl její semišky, jako by v kruhu tančily na nevelkém prostoru mezi nábytkem. Teď se zastavily zády k Radkovu nosu, skoro přímo u něj, a postel podklesla.

-Uf, to jsem se nadlábla! Uúúú!, vydechl si Lenka a setřepala boty z nohou. Teď do Radkova zorného pole vstoupily i Honzovy nohy. Stály přímo proti němu a Honza byl nejspíš trochu nesvůj, protože přešlapoval na místě.

-Pojď sem. Uúúú!, houkla na něj Lenka a Tumliš ucítil nad hlavou slabou, ale razantní ránu.

Honza zase trošku přešlápl, pak se ozvalo čuknutí sklenice o stůl, Honza se přiblížil, otočil. Radek ucítil, jak se mu přímo nad hlavou prohnula matrace, a pak nohy taky zmizely. Tumliš měl teď už jen dost nezájmavý výhled na spodní okraj topení, odpadkový koš, stojan lampy, pár knížek a spoustu drobností, které

Honza asi ani neplánoval uklidit.

-Stejně to tady máš skvělý!, uslyšel Lenčin hlas. Byl najednou o poznání tišší. -Mně by se tady líbilo, vážené.

Matrace s prohýbaly, Lenka asi poposedávala, rozhlížela se.

-Tys mi psal, myslím, že to tady není hezký, že se ti tady neliší, ale...

Konečně bylo slyšet i Honzu:

-No, to je tak, jako, že se mi to tady tak chvilku nelíbí, jak, že se mi to omrzí, to byl jenom takový momentální stav. A pak, ani jsem nepočítal, že tě třeba někdy takhle uvidím, zvlášť ne tady, teda. To jsem si nemyslel.

Radek se trošku připosunul, co nejbliž k okraji, hlavou už skoro před postel. Nebylo mu dvakrát pohodlně a tak potichu hmátl po knížce, co ležela přímo před jeho očima. V tu ránu mu na ruku spadl malý plátek teplého sýra. Radek se strašně lekl. Ucukl, a tak tak, že stačil schovat ruku i s knížkou zase zpátky, protože matrace se pohnuly a Honzova ruka vzala sýr ze země a někam ho asi položila. Lenka si toho musela nejspíš nevšimnout a asi se to Honzovi podařilo nějak zamaskovat.

Radek si chtěl knížku podložit hlavu, to byl jeho první záměr. Ale přirozená zvědavost mu samozřejmě nedala, a tak zvedl hlavu a mrknul na obálku. Kniha se jmenovala ZA VŠÍM JSEM JÁ. Autorkovo jméno mu vůbec nic neříkalo. Název ho ale natolik zaujal, že si v ní začal velice opatrně listovat. Mezitím k němu doléhaly útržky rozhovoru.

Lenka se zrovna rozplývala:

-Ale babička, ta má teprve perfektní bydlení! Já jsem z paneláku, a tak mi to asi více přijde. Ty přece jenom bydlíš v rodinném domku.

Honzův hlas se náhle proměnil:

-Víš..., ale nebylo tomu tak vždy...

To zaujalo i Radka tak, že přestal listovat v už tak dost zajímavé knížce.

-Je to pár let..., pokračoval temně Honza a jeho hlas byl teď ponurý a hrubý.

Lenka se rozchechtala, matrace se zachvěla.

-Prosím tebe, nech toho!

Sekundově ticho, Radkovi se zdálo, že všichni museli slyšet, jak polknul.

-Nebo se ještě začnu bát, škádila Honzu Lenka. Ten mlčel. Chvilku bylo ticho. Pak matrace zase vrzla a Lenčina ruka sáhla po první knížce, která se u postele naskýkala. Asi se zase usadila na své místo a chvíli bylo slyšet jen listování.

Po nějaké době, tak po půlminutě, která se Radkovi zdála ale nekonečně dlouhá, protože stále tajil dech seč mohl, Lenka promluvila:

-Pamatuješ, jak mi psal o té vaší tajné řeči, jak ji máte s klukama?

Radkovi to vyloudilo na obličeji úsměv. To je ale pytel!. zakroutil hlavou. Tohle psát někomu! Vždyť to je tak dálno, pěkných pár let! Že by si spolu psali tak dlouho, to snad ne?! Ne, to bude nejspíš tak, že se Blamajis prostě chlubil, co jsme zač. Ale tyhle věci bysme přece teď už vůbec nedělali! Tehdá, to jsme byli jiní kámoši. Už to není ono. A on má pořád ještě velký iluze.

Honza ožil:

-No jasné, ty si to pamatuješ?

-To víc, že jo, zasmála se Lenka. -Mám doma ještě ten papír s návodem! Já jsem to naučila všechny kámošky. Vždycky, když něk-

de musíme být zticha, tak s tím začnem. Zrovna onehdy jsme s tím blbly!

- Nám s kámošema vždycky jenom ruce lítaly!, přidal se Honza. Radek pod posteli se nestáčil divit. Jenom ať nezačne říkat něco, při čem by i mně bylo za něj trapné, docela si to dokážu představit, zatímal zuby.

- Jenom jestlís to náhodou nezapomněl!, pošťouchla Honzu Lenka.

- Co blbneš? Vždyť jsem takhle s klukama taky bláznil i ještě nedávno. My to klidně někdy děláme i teď!

Radek teď mohl syknout, ale nesměl. Tak to je hrůza! Co před ženskou nenakecá, aby byl zajímavej!

- Co tohle?, přerušila Honzu Lenka a matrace se zhoupala.

Chvíli bylo úplně ticho. Radek zpozorněl. Pořád ticho. Sakra, to ne, jenom ať se mi tady neto... To by bylo teprv trapný. Ozval se Honzův hlas:

- To bylo strč prst skrz krk, že jo?

- Dobrý, pochválila ho Lenka. A pak už jenom ticho.

U Sunařů zvoní telefon. Ludvík dobíhá k aparátu a ledabyle zvedá sluchátko:

- Haló, kdo je?

Na druhém konci se ozvalo zakašání a pak trenérův hlas:

- Tady Nabrousil, dobrý den. Prosím, mohl bych mluvit s Ludvíkem?

Sunař se vduchu zasmál. Tak trenér nepoznal, že jsem to já! Cha cha.

- U aparátu, pronesl Ludvík. -Co se děje?

- No, já jen volám, že to dneska padá. Nějak mi to časově nevychází.

Ludvík se podivil. Vždyť o ničem nevím, nebo..., že bych na to zapomněl? Raději se trenéra optal:

- A co má padnout? Já o ničem nevím, pokud se dobře pamatuju.

- Počkej, odpověděl Nabrousil, -on s tebou Radek nemluvil? Vy jste se neviděli? Vždyť...

Ludvík začal být opravdu zvědavý, co že to zase mimo něj prošlo, aniž by o tom něco věděl. Takže, oni hoši zase něco naplánovali a na mě se vykašlali. To jim teda nedaruju, blbcům!, naštval se.

- Vždyť..., pokračoval Nabrousil, -... jsem už brzy ráno pověřil Radovana, aby vás sehnal. Chálel jsem se s vámi domluvit na tom závodě pro BARIX a pro televizi. Počkej, on u tebe opravdu nebyl? To by se mi zdálo divné, na Radku byl vždycky spolehliv.

- No opravdu u mě nebyl, to bych o tom věděl... Ludvík se snažil rozptýlit trenérovo podezření. - Ale vy jste říkal, jako že to padá, takže je to vlastně už jedno, ne?

- No, to je pravda. Víš co? Zkus teda pro změnu najít kluky ty a vyříď jím, aby tam nechodili zbytečně. Ve čtyři už v celém areálu nikdo stejně nebude. Vyřídíš jím to?

Ludymu se dnes ven vůbec nechlělo. Je přece neděle, a tak bych si snad od těch blbců mohl odpočinout. Už tak jich mám po-krk! Jenže, kdybys Nabrousilovi řekl, že se mi nikam nechce, tak by mně to pak mohl mít za zlé. Hm, to by nebylo dobrý, poštovat si ho proti sobě zrovna v době, kdy se už brzy bude rozhodovat o nominaci do Uppsalu.

Ludvík váhal, ale nakonec mu to slíbil:

- No jo, tak já je seženu a řeknu jím to.

- Dobře. No to bude dobré. Když tak se o tom zkuste dohodnout sami. Já bych vám to schválil, teda když to bude dobré. No jinak se zatím měj. Nashle!

-Nashledanou!, odpověděl mu Sunař zdvořile. Vzápětí se odšoural ke kreslu a rozvalil se do něj. Nohy si položil na stůl, aby ho zasmradil. Pak si hlasitě odfouknul.

Ježíš, mně se tak nikam nechce! A já to k tomu ještě Nabrousilovi slíbil tak, jako bych měl radost, že jsem byl pověřený nějakým důležitým úkolem. Vždyť já mu skoro lezu až do prdele! Jenže já do toho Švédská jet potřebuju, přece tam nepojedou jen Blivajz s Tumíkem! Jak já bych pak vypadal! Jako šáká máčka? Sakra! Ti dva zase využili toho, že nemají telefon, no. A já to za ně schytám. Takhle bych o ničem nevěděl a nemusel bych teď vůbec nikam chodit. A teď je budu někde shánět po celém městě, že?!

Ludy zlostí uhozlil do stolu. Ten se jen mírně zachvěl, ale přesto malá váza s květinami spadla na koberec. Rychle přiskočil k místu, kam upadla.

-Uf!, Ludvík vydechnul. Bohužel se s ní nic nestalo. Jen voda se vylila. Aspoň něco...

No jo, tak mi asi nezbýde nic jinýho, než ty dva sehnat, řekl si a šel se přioblíží na cestu ven. Místo tepláku si na sebe natáhnul své oblibené rifle, ještě si obléknul teplejší svetr než jiný, taky docela teply bačkory za adidasky.

No, a můžu jít. Stejně se mi moc nechce. Zavřel dveře do bytu, seběhl po schodech dolů a pak zavřel i dveře od vchodu.

Venkou začalo poprchat. Ludvík se podíval na oblohu, která byla přeplněna tmavými mraky. To vypadá na pěkné slejváky! Měl bych si asi vzít deštník. Jenže já ho tak nerad nosím! Kašlu na to, třeba mě to nezastihne. K Blamžíkům je to docela daleko.

Radek ležel pod postelí už pěkně dlouho. Schválně se proto podíval na hodinky. Pod postelí sice nebylo moc světla, to pronikalo jenom malou skulinou mezi podlahou a prostěradlem, ale přesto to stačilo k tomu, aby viděl, že je už za dvacet minut čtyři. No to snad ne! Skoro měl chuť vykřiknout. Kdyby se zrovna nenačázel v tak nepříjemné situaci, určitě by to udělal. To je v prcticích! Za deset minut máme být na stadioně u Nabrousila a přitom si tady ležím pod postelí, a ani Honza, ani Ludvajs vůbec netuší, že by už teďka měli být na cestě. To je průšvih! Přece teď nemůžu jen tak vylezti zpod postele a říct: Hele, Honzo, musíme si máknout, za deset minut musíme být na stadioně, Nabroušil nás shání kvůli BARIKU. Jak by byl asi překvapený Honza, a co teprve ta jeho holka! Mohla by si myslit, že je to od něj nějaké naschvál, naštvala by se na něj a on by mě pak zabil. To by mohl být pěkné trapas! Od trenéra si to pěkně slíznu, to už je jasné, zkrátka se nedá svítit. Je to hloupý, nemůžu s tím nic dělat, jsem naprosto bezmocnej... Nezbývá než čekat a čekat, jednou přece muzejí vypadnout.

Molitany matrace se nad ním prohýbaly a vlnily, Lenka s Honzou bud komunikovali posunkovou řečí a hrozně při tom poposedávali, nebo se v objektu převalovali po posteli. Semtam ale také zazněl Lenčin zvonivý a Honzův nakráplý smích, takže to vypadalo spíš na tu řeč.

Radek si všiml, že po šedém kobereci se k němu mezerou mezi Honzovýma trepkama rychlým krokem blíží mravenec, zdálo se mu, že se usmívá, no vlastně, že se mu vysmívá. Říkal si, že jestli přileze až k němu, tak ho rozmáčkne prstem. Jeho pozornost ale odvedla Lenčina ruka, která na zem položila prázdný talíř s několika mastnými skvrnami. Pak si ti dva na posteli dali hlasitou pusu. Lenka řekla:

-Viš, že tě miluju, viš ty to vůbec?

A Honza řekl:

-Já to tak nějak tuším...

A začali se vášnivě líbat. Radek nechtěl být u toho, zacpal si uši a snažil se začít do textu knížky ZA VŠÍM JSEM JÁ: Při valení pružných, eventuálně pružně plastických, těles po sobě vzniká brzdící moment. Vlivem těhy, popřípadě zatížením valicího se tělesa, se zdeformují stykové plochy těles v závislosti na vlastnostech a geometrických rozdílech těles, k čemuž je třeba energie. Odpor valení je vznikával valením a třením kol vozidla na jízdní dráze. Je přibližně úměrný tíze vozidla Gzcosa, kde f je součinitel odporu valení. G těha vozidla v daném stavu a α úhel sklonu jízdní dráhy. Součinitel f pro vozovky je v mezech 0,01, značně závisí též na druhu, stavu a huštění pneumatik.

Nezájimavý text začal Radka uspávat, stávalo se mu to vlastně vždycky, když chtěl číst. Písmena se mu rozostřovala před očima a celým tělem mu procházela těžká únava, klesl hlavou na rozevřenou knížku a přestával vnímat i to málo zvuků, které s ukazováky v uších slyšel.

Honza kladl Lence na tvář jeden polibek vedle druhého, přitiskl svou ruku na její prsa. Trochu zvážněla, pak se zase usmála, ale když ji chtěl rozepnout kovový knoflíček na vínově červené košili, jemně jeho ruku odtrčila.

-Ne, dneska ještě ne, prosím...

Byl vlastně rád, že to řekla, cítil se dost nervózní, nechtěl udělat nic, s čím by Lenka stoprocentně nesouhlasila, chtěl ji nějak říct, že ji strašně miluje, že ještě nikdy se s žádným člověkem necítil tak úplný, tak celistvý. Slova ho ale zrazovala, nedokázal z nich vybrat jediné, které by se jeho pocitům alespoň podobalo.

Pohladel ji propocenou dlaní po vlasech a položil si hlavu na její hrud, drželi se za ruce.

-Chtěla bych teď zkamenět, abychom takhle mohli zůstat navěky.

-Z té věnosti by nás za chvíli bolelo celé tělo, špitl Honza tak potichu, že mu Lenka nerozuměla. Nechtěla se ale ptát, co to říkal, a tak jenom přikývla a rozevřela rty do úsměvu.

Mezi údery Lenčina srdce rozeznal Honza náhle i řinčení domovního zvonku.

-Někdo asi zvoní, mám jít otevřít, Leničko, miláčku?

Přikývla, možná trochu zklamaně. Vklouzl do trepek a šel dolů otevřít.

Lenka zase otevřela dveře na balkon, který byl vybudován přesně nad domovními dveřmi. Honza je právě otevřel, nemusel ale až k brance, protože Ludvík Sunař stál právě před ním.

-Čau, Blamáž, hele, vede mě sem jenom vyložená nutnost. Honza se zavářil chápavě. -Trenér vzkazuje, že dnešní sraz padá... Já osobně jsem o ničem nevěděl, ale měl jsem vám to vyřídit.

Blamáž se podivil:

-Jakej, sakra, sraz, co to má bejt...?

Hlasitý hovor bylo jasné slyšet i v Honzově pokoji. Lenka by byla sice ráda celou rozmluvu vyslechla, jenomže zrovna potřebovala na záchod.

Dveře na chodbu zavrzaly, Radek pod postelí sebou trhl. Viděl, že Lenka právě odchází, a jakmile se úplně probral, došlo mu, že Honzův hlas slyší zvenku. Jsem tady sám, mám šanci vypadnout!

Vysoukal se zpod postele, dvěma velkými kroky se ocitl u okna, otevřel ho, vylezl na okap a po úchytkách pro běrečtan rychle dolů.

dolů.

Honza i Ludvík zaslechli nějaké podivné šustění. Ludvík mu přiliš pozornosti nevěnoval, nedělal si o Blamžíkovic domácnosti iluze. Honzu to ale zneklidnilo.

-Co to je?

Šel po směru zvuku, Ludvík ho násleoval. Zahnuli za roh domu a to, co uviděli, je šokovalo. Na břežtanem porostlé stěně byl Radek Tumlič, držel se oběma rukama, pravou nohu měl opřenou o kovový hřeb v omítce a levou šmátral ve snaze najít něco, o co by se mohl opřít.

-Co tam děláš?, vykřikl zděšeně Honza.

Radek sebou leknutím trhl, podjela mu noha a držel se už jen za ruce. To se mi snad zdá!, pomyslel si. Naštěstí se mu však podařilo nahmatat jiný hřebík a mohl pokračovat v sestupu. Trvalo mu to asi jeden a půl minut, celou tu dobu uvažoval, jak to vysvětlit. Snad si toho okna nevšimli.

Dotkl se nohami země, konečně! Otočil se k Honzovi a s předstíraným nadšením vykřikl:

-Tak vy jste tady! Já jsem vás měl sehnat... Nabrousil vzkazuje, že do čtyř se za ním máme stavit do haly, myslím, že máme nejvyšší čas..., vychrlil a pokračoval: -Já jsem se nemohl dozvědit a tak jsem tam chtěl vylezt, jestli náhodou nejsi v pokoji, ještěže jste tady, kdybyste nezavolali, musel jsem lézt až nahoru.

Citil, že Ludvík i Honza ho upřeně pozorují a začínal se čerpat. Sklonil hlavu a dělal, že něco hledá v kapsách. Pak se zeptal:

-Kde mám hodinky?

Honza s Ludvíkem se na sebe podívali. Radek se bezradně díval na kluky.

-Vždyť jsem měl hodinky!

Šmátral dál a znova po všech kapsách. Ludvík poznamenal suše:

-Máš je na ruce, vole.

Kluci byli znechuceni Radkovým chováním. Radek se provinile podíval na ruku a v tu ránu sebou trhl.

-Vždyť už je skoro čtvrt! Dělejte, musíme ještě stihnout trenera, poslal mě za váma. Máme jít za ním. Dělejte, prosím vás! Cítil takový ten nepříjemný pocit v krku, nohou a žaludku, který se dostavuje, když má přijít průšvih.

Ludvík potajmu mrknul na Honzu, ten pochopil.

Ludvík: "O čem to mluvíš?" (znova mrkne na Honzu)

Radek: (zoufale) "Musíme být, teda, měli jsme. Ve čtyři u Nabrousilu, teda v hale. Říkal, že tam na nás počká."

Honza: (hraje bezradnost) "No jo, to je teda průšvih, co budeme dělat?"

Ludvík: (podívá se na Honzu a hned zpátky na Radka) "To je fakt, už jsou čtyři pryč, to nestiháme."

(Kluci pěvádějí Radka do stále většího zoufalství.)

Radek: "Tak tam zkusme třeba zavolat, odněkud."

Ludvík: (rozhodně) "To je zbytečný, nejbližší telefon je odsud tak daleko, že to už bude Nabrousil už dvakrát doma!"

Honza: (přisvědčuje) "No jo, má pravdu, a doma on telefon nemá."

(Kluci se do Radka stále více opírají.)

Ludvík: "A dozvonit se k Nabrousilovi, však víc! A co když tam jede jenom naskok? A pak hned zas pryč!"

(Radek zoufale sleduje hned Ludvíka, hned Honzu.)

Honza: "Nejlepší bude, stihnout ho ještě na cestě!"

Ludvík: (přidává se) "Jo, jasně, stihnout ho na cestě. Kolik máš?"

Radek: (podívá se na hodinky) "Dvacet."

Honza: "No vidíš, to je akorát, abys už makal, za pět minut jseš u něho, a to on tam tak akorát dorazí. Ale možná to máš lepší, běžet na stadion!"

(Radek se na ně nerohodně podívá.)

Ludvík: "No jasně, už dělej!"

Radek: (rozhodne se) "Dobře. Tak zatím, čau." (a odbíhá)
(Jakmile vyběhne z branky, dají se kluci do hurónského řevu.)

Nahoře hrálo rádio, Lenka si ho pustila, když si šla umýt ruce. Chvíli setrvávala před zrcadlem. Prohlížela si svoji tvář. Připadala jí skoro neznámá. Jako by sem místo ní přišel někdo jiný, nějaká jiná Lenka a teď tady stála úplně nová. Měkké zrcadlo novou Lenku přijímal vlivně, připadala si v něm hebká, plynoucí. Se zálibením sjela pohledem ke košili, na knoflíček, který jí chtěl Honza rozepnout. Pak se znova podívala sobě do očí a měla pocit, že v nich vidí zářit jemný plamínek jejich kréhke lásky. Dneska se našli. Ode dneška jsou spolu a ne už každý sám. Ty dny předtím, jako by neexistovaly. Ne, ne, je jenom dnešek, Honza a já, říkala si vduch. Znovu sklopila oči a prsty levé ruky pomalu přiblížila ke knoflíčku. Zlehka se ho dotkla, pak znovu, pohladila jej. To jemné chvění, které se jí hromadilo v prstech, cítila až na kůži, pod tmavě červenou látkou košile, která teď těsně obepínala její hrud. Znovu se na sebe podívala do zrcadla, líbila se sobě, líbilo se jí, hrál si s knoflíčkem, před tím sametově hebkým prostorem zrcadla, tak hebkým prostorem, jako byla její kůže, ve kterém se skrývalo její nejtajnější přání.

Venuk zatím povídával vánku, stále tak svěží jako předtím. Ludvík už odešel a Honza jen tak zbhúdharma bloumal mezi stromy v zahradě. Myslel na Lenku, na její dech na svých ústech, na vůni jejího těla, na něžné, nesmělé dotyky. Cítil u srdce ten nejkrásnější pocit, chtělo se mu křičet, ale něco mu bránilo, ne, nekaz tu krásnou chvíli kříkem. A tak se jen zastavil pod jabloní a chvíli se díval do koruny na dozrávající jablka a říkal si, že je Lence natrhá, možná budou kyselá, ale zrovna teď měl obrovskou chuť něco pěkného pro ni udělat, chtěl vidět její úsměv, který byl ten nejnádhernější na celém světě a který teď patřil i jemu. Radostně vyskočil do výšky a ve výšku utřhnul to největší a nejkrásnější jablko, jaké jen našel. A pak s ním běžel zase domů, po schodech nahoru, až ke dveřím svého pokoje. Na chvíli se zastavil, vydychl si, zaúkul.

-Dál, ozvalo se ze pokoje a Honza byl nadšený, jakým krásným tónem může znít takové pozvání. Vešel dovnitř, ruku za zády. Lenka seděla na posteli s nohami pod sebou a krásně se na něj smála.

-Já... přinesl jsem ti jablko od nás ze stromu. Možná ještě nebude úplně zralé, ale... ale moc rád jsem ho pro tebe utřhl, bylo ze všech nejhezčí.

Honza chtěl Lence říct prostě něco hezkého. Věděl, že se mu to příliš nedáří, ale byl si jistý tím, že Lenka to pochopí. V takové chvíli měla stejně slova jakoby jen jeden význam, všechny věty jako by splývaly v jedinou a tu nejkrásnější: Miluji tě!

Lenka si na posteli poposedla, aby udělala místo i pro Honzu, mlsně se natáhla po nabízeném jablku. Honza se šíbalsky usmál, přisedl si k ní, a místo aby jí ono z lásky trhané jablko okamži-

tě nabídnul, schoval je znova za zády. Lenčinu otevřenou dlaň pak pevně stisknul svou levou rukou.

-Nedám!

Lenka se hluboce podívala do jeho očí, své mírně přivřela, pozvedla hlavu a naoko uraženě povídala:

-Jó, tak ty mi ho teda nedáš? Tak to teda ještě uvidíš, chlapečku!

V tom okamžiku jediným mrštným pohybem vysmekla svou ruku z Honzova sevření, což ho mělo jistě překvapit, a pak se jako velká kočka vrhla na Honzovy paže. Snažila se mu jeho ruku vzadu ohnout tak, aby jablko konečně upustil. Teď cítil její tělo na svém a líbilo se mu to. Schválně se jí snažil co nejvíce odolávat, aby tato hra trvala co možná nejdéle. Svalil se proto na záda, a div že se tak neuholil hlavou do rohu postele.

Radek Tumliš mezikrát doběhl až na stadion. Byl celý udýcháný, rukou si z čela utíral pot.

-Do prší! Nikde nikdo!, ulevil si. Tak já sem bežím jako splašený a stejně Nabrousila nepotkám. Není to smůla? Jo, kdybych šel pěkně pěšky a v klidu, tak bych na něho určitě narazil, že jo. Ale já makám a trenér samozřejmě nikde. Jak já k tomu přídu? No a brána je taky zavřená, nikdo tam není. Co by tam taky v neděli dělali, že? Ale třeba Tamánský, neděle-neneděle, v práci byl! Díkybohu! Stejně mám i tak dost smůlu.

Radek byl hodně ze všeho zklamaný. Radši odstoupil od brány, aby s ní náhodou něco neudělal. Při mé smůle je dneska možný úplně všecko!

Stejně, jako včera odpoledne, došel až na konec areálu, který tak důvěrně již několik let znal. Znovu si sednul na starou dřevěnou lavičku a zavřel oči.

Jó, uměl tak jógu a dokonale se pak soustředit jen na jednu věc, na nic nemyslet! To bych moc rád uměl. Divím se, že to trenér nezařadil jako součást tréninku. Třeba by nám to v mohlo v něčem pomoci.

No jo, ale u nás se na ty novoty moc nedá, škoda! Třeba když přišla ta novinka, ty uhlíkové rámy kol. Prý nám to jedna západní firma nabízela dost levně, jenže na schůzku pak rozhodli, že zůstaneme u "tradičních materiálů", že to prý ještě není moc odzkoušený. Měli recht, že to není odzkoušený, ale to jen u nás. Všude na světě na tom už skoro dva roky jezdili s prokazatelně lepšíma výsledkama! No, ale vždyť je to jedno, uklidni se, uklidni se, hochu!

Radek opět zavřel oči. Najednou viděl Renatu. Jak na ni mohl tak dlouho nemyslet! Posmrknul a hlavu si vložil do dlani. No jo, Renata! Povzdechnul si. Kde té je asi dneska konec? Stejně stále nemůžu uvěřit tomu, co se včera stalo. Připadá mi to už pěkně dávno, co jsem ji naposled viděl.

Radek si jen tak mumlal sám pro sebe. Dělal to tak už dlouho, někdy od puberty, rád si sám se sebou povídal. Aspoň tak mohl sdělit všechny své úvahy a problémy a vůbec mu nevadilo, že ho při tom nikdo neposlouchá.

Hmm, Renata. Něco mi říká, že by z toho mohlo něco být. Ale něco jiného a silnějšího zase, že z toho nic nebude. Ono je možná vlastně jedno, čemu budu věřit, jasno v tom stejně udělá až ona..., no jo.

Radkovu hlavu začal zkrápet silnější a stále silnější déšť. Sakra, to bude pěkná bouřka. A já se nemám kam schovat!

Kapky mu dopadaly na oblečení a do suchých textilií rychle

vsakovaly. Cítil sice, že voda se mu skrz bundu a tričko doplaziла až na kůži, ale zůstal sedět. Rychle se smířil s tím, že promokne. Vracely se mu tak vzpomínky na dětství. Už se zase viděl přebíhat od stromu ke stromu, skákat z jednoho suchého kamene na druhý, jen aby nespadnul do nějaké rozbahněné kaluže na polní cestě.

Docela jasné si uvědomoval, že krúpěje vody se mu na zádech spojují v tenký pramínek, a že už je tedy dočista mokrý. Zvedl se, a jak zlehka dešť ustával, až přestal úplně, tak lehce šel Radek domů. Připadal si teď úplně čistý a svobodný, proudy vody ve stružkách u chodníků jako by s pískem a kamínky odnášely i jeho starosti. Brumal si pro sebe:

-Nějak to bude, nějak to dopadne, neboj! Renato, Renatko, tak ty mě máš ráda? Ty bys mě dokázala milovat? Neměj obavu, dneska to nevyšlo, ale zítra se potkáme určitě! Myslím... jasné, vím to, vím! Vím, že jsem se zachoval strašně blbě... Já přeci nemůžu utíkat před životem. Útek není žádná cesta. Já se to pokusím zvrátit, vrátit tu včerejší chvíli. Renatko, chtěl bych ti všechno vysvětlit!

Byl mokrý nakost, šaty se mu lepily k tělu a každý pohyb mu byl krajně nepříjemný. Zahnul za roh, čímž se mu před očima objevila ulice Orsona Wellesse a na jejím konci farní kostel. Měl zeleně natřenou plechovou střechu, stěny s vysokými okny a věž, z níž se právě ozývalo zvonění. Bylo tři čtvrti na pět a lidé se začali scházet na večerní mši. Těsně před kostelem odbočil na Fričovu třídu, kde měla jeho záhadná rodina dům.

Uvědomil si, že postava, která se k němu v protisměru blíží, je Jana. A zase tu bylo lehoučké mrazení a šimráni v bříše. Dlouze se na sebe dívali, zdálo se, že se na několik sekund zastavili a každý z nich hledal v očích toho druhého odpovědi na své otázky. Obojí -Ahoj... znělo rozpačitě a nejistě.

Radek si uvědomil, že právě teď musí něco udělat. A když se míjeli, otočil se za Janou a zajíkavě vykřikl:

-Počkej, prosím tě... Ale nevěděl jak dál. Zastavila se a čekala. -Viš..., chtěl jsem se tě..., chci se zeptat, jestli bys někdy neměla čas. Viš, jestli bychom se nemohli někdy vidět. Byl rád, že ze sebe vůbec něco dostal. Takovouhle trémou jsem jak-těživ neměl!, napadlo ho. Jana se pousmála:

-No, jestli chceš, tak jo, ale teď spěchám, stav se za mnou zátra do laboratoře.

Rozloučila se s ním mávnutím, vlastně spíš asi šeptla znova -Ahoj, otočila se a odešla.

Radek stál jako zkoprnělý, souhlasila. Ona souhlasila! Tak ona souhlasila! Díval se za ní, nahnedlymi dveřmi vešla do kostela a zavřela za sebou.

Co se to se mnou děje, uvažoval. Chci jít za Renatou a místo toho potkám Janu a domluvím si s ní rande... Teda skoro. Tohle je vážně sakramentsky podivný!

Nasál chřípím vánek z ovzduší, byl svěžejší než kdy předtím, byl cítit ozónem a doznívajícím létem. Kapky deště se leskly na listech lip, jež lemovaly skoro celou Fričovu třídu. Voda, crčící rourami okapů, Radka upozornila, že je promoklý a měl by se co nejrychleji dostat domů, aby se převlékl do suchého.

Uhrábl si splhlé vlasy, ale ty se mu zase bezvládně sesuly přes obočí. Konečně se obrátil a rychlými kroky odkrajoval vzdálenost, která ho dělila od domova. Nohy mu při tom v botách melodičky čvachtaly, jako by mu chtěly dát najevou souhlas se vším, co v nejbližších dnech podnikne ke zničení vlastní citové vyrovnanosti.

IV

Pondělí bylo den jako každý jiný. Vlastně nic zvláštního, kluci od rána jezdili, po obědě a krátké rozaluvě s trenérem zašli do posilovny, skoro výjimečně všichni tři. Ludvíkovi se na dráze zase moc nedářilo a tak s ním nebyla řeč. Honza s Radkem při cvičení probírali Nabrousilovy připomínky ohledně nominací do Upsaly.

Ve sprše už se bavili docela v pohodě všichni dohromady.

-Televize je na nic, řekl Ludvík, když bral svůj ručník z věšáku. -Na co nám to bude, teda nechápu. Beztak chtěj všichni jenom bejt v bedně a večer se na sebe moc koukat.

Radek mu trošku, a dá se říci poměrně rozumně, oponoval:

-Počkej, to není tak. Vždyť Nabrousil není žádnej takovej narcista, vždyť on, myslím, spíš tam bude chtít nebýt, jak být. Já si myslím, že jím o to nejdě. Vždyť je to dobrý pro nás, třeba se toho někdo chytne, nevím jak vám, ale mně už začíná BARIX pěkně lízat na nervy. Jo, jasné, zaplatil nám kola a tak, to je dobrý. Ale kam se vrtneš, všude je všechno z BARIXu. Okna, dveře, žárovky, pití, prostě všechno. I doktor!

Ten, co mluvil, si nemohl nevpomenout na Renatu. A taky na Janu. Já vůl!, zaskočel vduchu.

Honza se pustil do obou:

-Pokud vím, tak jste to přece všecko vymysleli vy, s tou holkou z rádia, ne? Tak nevím, co to tady ledka žbleptá!

Ludvík po něm hodil jeho ručník tak, že se mu omotal kolem hlavy.

-Klid, Blamáž, to je přece jenom taková slušná výměna názorů, na úrovni, ne? Zachechtal se a hodil druhý ručník Radkovi.

-Ty kreténe!, zařval Radek. -Nevidíš. že se ještě sprchuju? Teď to mám kvůli tobě celý mokrý, debile!

Ludvík se zatvářil mučednický.

-Tak vidím, že se tady nezavděčím. Člověk chce pro svý kámoše jenom to nejlepší a oni takhle.

Radek ždímá ručník a procedil mezi zuby:

-Kdybys radši makal...

Uhodil na slabé místo. Ludvík zrudl.

-Co se mi sereš do toho, co dělám? Co?

Radek v klidu ždímá dál:

-Myslím, že tady nejseš jenom tak úplně sám, za sebe. Jsme tým, nebo bysme měli bejt. Hlavně nás tak lidi berou, tak to nehnou!

Ludvík zuřil, ale spíš proto, že proti tomu opravdu neměl, co by namítl.

-Já si budu dělat, co si budu chtít!, řekl nasupeně. Teď by měl správně odejít a prásknout za sebou dveřma. Byl ale nahý, a kromě toho měl Honza jeho hřeben. Přesunul se tedy k němu. -Děláš si loknu, co, frajere? Abys byl vyfeskávaný pro tu svoji krásku z chaloupky.

Honza zavřel oči a snažil se nevšímat si ho. Ludvík ale asi neměl dost toho urážení:

-To je jasné, no jo, no jo, vždyť to se musíš snažit, to by ti taky mohla dát brzo odchod, že jo. Ona asi přece jenom nebude na takový zelenáče...

Frásk!!! Ludvík ležel na zemi a kolem něj klouzalo po kachličkách Honzovo mýdio. Honza nad ním chvíli stál se zatahou pěstí, pak si natáhl kalhoty, bleskově sbalil věci a vyběhl ven.

Radek na to koukal úplně zkoprnlý. Tak tohle ještě neviděl! Blamážka to nejspíš rozrušilo opravdu nevidaně. Takhle daleko ještě jejich spory nikdy nedošly. Dneska to Sunař ale opravdu přehnal. Teď se sbíral se země a držel se za nos. Ukapávala mu

z něj krev. Syčel bolestí:

-Ten idiot, ten zmrď!

Šoural se k umyvadlu a jednou rukou si držel nos a druhou se opíral o stěnu. Mýdlo na zemi, které tady Honza zapomněl, už v klidu leželo v nevelké, průhledné červené kaluži.

Ludvík vrazil hlavu do umyvadla. Radek zvedl jeho ručník a hodil mu ho.

-Oba jste blbci..., zašvitořil, -... jeden provokuje a druhý se neumí ovládat. Já bejt jím, tak se na tebe zhlu...

-Drž hubu!, okřikl ho Sunař, trochu vztekle, trochu smířlivě. Sám věděl, že přestrelil.

Tumliř se oblékly, učesal, a když viděl, že si Ludvík už poradí sám, vyšel před umývárnu. Rozhlédl se, jestli ještě někde neuvidí Blamžíka, ale kde tomu už byl konec! Tak se sebral a vyzábil směrem k bufetu.

Koupil si sušenky a limonádu a šel si s tím sednout na schody k posilovně. Ani nedosedl, a hned zase vstal. Napadlo ho, že se půjde podívat k ordinaci.

Představil si Janu. Teď se mu zdálo, že ona je ta, se kterou by chtěl být. Renata mu najednou připadala cizí, vzdálená. Vždyť o ní vlastně skoro nic neví. S Janou se aspoň párkrtává, často to se potkávali a pokukovali po sobě. Proč by přece měl nadobíhat Renatě jenom proto, že nejistou ví, že ona ho miluje? A on sám v tom má zmatek. Má taky přece nějakou důstojnost, proč bych měl brát něco jenom proto, že je to jisté?!, přesvědčoval sám sebe o správnosti svého uvažování.

Obě holky byly krásné, ostatně jako všechny, ale Radka to teď nějak víc láhlo k Janě. Nejhorší je, pomyslel si, že dělají spolu! To je na pytel. Takhle bude každá z nich okamžitě vědět všecko! To je... Radší bych si neměl začítat nic s žádnou z nich. Býlo by to "rozumné"! V každém případě bezpečné. Bezpečný sex... Bezpečnost silničního provozu...

Jeho hľoubání mu ale překazilo něco, co by nečekal. Katka.

-Zdar, Radečku!, štěouchla do něj zezadu. On se lekl a otočil:

-Jseš blbá...

Katka se libezně zakřenila:

-Slojíme na cestě a myslíme na nesmrtelnost brouka, co? Nech filozofie, od toho tady máme jiný. Nebo se dej rovnou do party s Nouchalem.

Skádlila ho. Radek zakroutil hlavou:

-Ty jseš ale... Pojd někam stranou, tady je provoz.

-Tak ty máš o mě strach, aby mě něco nezajelo! Ty jseš tak hodnej, Radečku!

Co jí na to můžu říct, napadlo ho. Přece bych nenechal zajet nikoho, to je snad jasné, ne?

-To viš, že bych tě nenechal přejet. To by byl asi tatínek moc smutnej, že? Jdeš snad za ním, nebo ne?

Katka se na něj vyčítavě podívala.

-To je přece jasné, že jdu za ním..., řekla trochu uraženě, ale přitom se jí v očích rozhořel šíbalský plamének, -...snad sis nemyslel, že tu jsem kvůli tobě?

Radek ten pohled zachytily, usmál se a položil svou ruku na Katčino rameno.

-A proč bys tu nemohla být kvůli mně? Co je na tom divného, přijít navštívit bývalého spolužáka?

Svému jednání se až podivil. Co se to se mnou děje? Tohle bych si přece dříve nikdy nedovolil! Třeba je to proto, že vím, že takové věci nikdy Katce nedavily, spíš naopak, snažil se vysvětlit si, a také ospravedlnit své chování.

Pokračování příště!

Další sešit vychází 14. března
Závěr už začátkem dubna!
K dostání: Knihkupectví Honzík,
Jiráskova ulice, Hranice.
Cena 17 Kč.

(c)

Petr Marek, 1994
Jiří J.K.Nebeský, 1994
Jiří Y.H.Nežhyba, 1994

Netradiční alternativa

V sobotu 23.září se v kulturním domě Orlice konalo vysloupení divadelního kroužku "Pierot" s názvem "TECHNOJEM". Představení začalo příjemnými písničkami sympatického folkového dua. Akustika sálů nebyla příliš vyhovující, což ovšem jistě není tajemství pro ty, kteří se alespoň občas zavítají. Je škoda, že se v našem městě pro akce podobného typu nenajde technicky vhodnější a také příjemnější prostředí. Snad se toho ujmou ti správní lidé na Městském úřadě.

Hlavní náplň představení tvořila série zdařilých podobenství o dnešní světě, ve kterém je člověk ohrožován nejmodernější technikou, z níž má i užitek. Ale jak se říká, druhý sluhá, ale špatný plán. To platí i obecně (a nejen o tomto představení). Opravdu působivě vyzněl závěr, kdy promítání Chaplinova "Diktátora" přerušil inscenovaný výpadek elektrického proudu.

Mladí divadelníci ukázali, že lze s nadhledem hovořit i o složitých otázkách. Jen mi na závěr chybělo něco optimistického, protože jsem čekala ještě nějaký hezký "kousek" od sympatického folkového dua, kdy bych si mohla zavzpomínat na večery svého mládí, strávené u doutnajících láboráku. V přírodě!

Jana Krausová, učitelka
(Naše město, r.III, č.38, s.5)

Nic se nestane, když tady nebude

SVĚŽÍ VÁNEK.

RYCHLÁ KOLA VEZOU SMRT!

Unarclub: SVĚŽÍ VÁNEK, sešit 2.
Vydalo Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LSTD,
28.února 1994 v Hranicích.

DDB940230